

СТАРТ

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

Брой 16 ● 21 септември 1971 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

СЕРИОЗНО

стр. 8—9

ИЗПИТАНИЕ НА

НЕЙПСТАДИОН.

СИЛНИ СА РЪЦЕТЕ НА ВОЛЕЙБОЛИСТКИТЕ, НО ЗАЩО ДА НЕ СА И КРАСИВИ! НА ЕВРОПЕЙСКОТО ПЪРВЕНСТВО В ИТАЛИЯ НАШИЯТ ОТБОР ЩЕ РАЗЧИТА МНОГО НА УДАРНАТА МОЩ НА МАРИЯ ПЕТКОВА.

стр. 6—7

БОРЦИ БЪЛГАРСКИ...

стр. 2

**ЧЕТИРИ МАЧА ЗА
ЕВРОПЕЙСКИТЕ КУПИ**

В СОФИЯ, ЗАГРЕБ

И ЙЕНА

стр. 12

На 23 септември започва маратонът на колоездачите. 21-та обиколка на България под шефството на в. «Труд» в продължение на десет дни ще вълнува многобройните любители на този мъжествен спорт...

БОРЦИ БЪЛГАРСКИ...

СЕРАФИМ СЕВЕРНЯК

Свърши се — това, което ни се бе изпъвало досега, за което не сме могли дори и да мечтаем преди години, вече е най-скъпо притежание на българския спорт, а аз бих казал без принуден патос: и на нацията!

Много насълзени очи имаше в тази топла септемврийска вечер на стадиона, много сантименти се разбушуваха, много велики сенки от историята бяха призовавани наум, за да „застанат“ на стълбичката до победителите наред с увенчаните. А народът чакаше само оркестърът да изсвири интродукцията „Горда Стара планина...“ и да извика френетично и стройно „Мила родино!“ И едно залпово „Ю-на-ци, ю-на-ци“, което ще носим дълго като гръм и като ехо в душите си...

Защото най-сетне вече сме световни шампиони по класическа борба. Приятни дни, незабравими дни... Спартаковски дни, страхиловски дни! Дни на онзи Стоян, дето искаше само едно — когато го бесят, да бъде с бяла риза и с наресан непокорен перчем. Дни на Никола Петров и Дан Колов. В този миг аз си мисля за победата на Александър Добрич на арената в цариградския „Шан дьо Марс“, описана тъй хубаво от Христо Д. Бръзиков. Мюсюлманският позор с гътвавето на Селим Пехливан и викът „Да живей България!“, който е бил затъкваан в устата на българите цели петстотин години...

Но сега ни беше леко. Ние бяхме домакини на едно — по уверение на гостите — великолепно организирано световно първенство. И бяхме победители. Но аз тук искам да отдам заслуженото на всички, които допринесоха за тази победа. Победи волята, победи организацията, победи тактическата мисъл и тренировъчното умение, победи сядата и ловкостта, волята и благородната амбиция... Победи публиката, тя наистина спечели сърцата на всички... Победи телевизията, тя ни поднесе едно безупречно отразяване. Победиха ония, които три дни питаха очевидците и все не се наситиха на подробностите... И аз вярвам, че борбата наистина е вече национален спорт, дисциплина, към която интересът е вкоренен действително дълбоко, че златната купа, в

която свети блясък от онзи тракийски майстор, оставил ни съкровище, равно на подвига на гладиатора Спартак, в тези дни няма и не може да има друга родина освен България!

В една пауза доживях и до първото си „спортивно“ интервю — един колега ме питаше с какво се доближава спортът до изкуството. И като не знаех какво да му отговоря, повторих мъдростта на древните за здравия дух и здравото тяло. Два часа по-късно, когато разговарях с Христо Трайков, разбрах за какво става дума. Разговорът беше къс, нервен, момъкът все още не беше сигурен в тактическите си стъпки и той бе прав, защото „от много тактика“ загуби златния медал, който всъщност му принадлежеше. Но като си припомнях върховни мигове, той ми разказа за целувката на народния артист Константин Кисимов по детската му буза след едно пионерско декламаторско стихотворение. Мога само да си представя как Христо е казал „Сашка“ на Веселин Андреев, за да изтича старият ентузиаст зад кулисите и да му остави един от най-големите спомени в живота! Ето в това е същността — няма изкуство, няма победа без горене. И за да не бъде голословен, аз все още виждам и злато, и сребро в бронзовия медал на Кирил Димитров, който трябваше да напусне тепиха две срещи по-рано подкосен, но непобеден. Или в онази желязна издръжливост на Георги Мърков, който бе войник до последната десета част от секундата!... Понякога случаят, подкрепян от съдърството, не ни шадеше и още по-ценен става успехът на призовото място, на останането в шестията, както бе с Б. Бутраков и Ст. Апостолов...

Но знамената са свалени от пилона, вдигнати са временните съоръжения от зелената черга на стадиона и от утре там ще затичат неговите постоянни стопани — футболистите, които, струва ми се, доста има да се учат на воля и морална закалка от борците...

Сега едва ли има у нас човек, който да не отличи образа му — Петър Киров, непобедимият на „втората“ категория, е една от нашите гордости и надежди. В него сякаш са съ-

Ю-НА-ЦИ... Ю-НА-ЦИ!

брани като във върхна точка ония добродетели, онова разбиране за същността на нещата, което ни донесе и ще ни носи победата. И нека никой нито за миг да не си помисли, че го противопоставям на другите носители на злато — неугасимо е сиянието и на успеха на Руси Петров, и на Георги Мърков, и на — може би най-възлущащия ни юнак — абсолютния Александър Томов. Просто случаят ме изправи лице с лице с Петър Киров и от петнадесетте минути, прекарани с него, аз бих искал да подиря **КОРЕНИТЕ!**...

ТЕ СА В НАРОДА. В народа на Момчил и на Чавдар. На Румена войвода и на баба Тонка. Петър говореше за майка си — баба Мария Велева, — както се говори за икона и за звездна нощ, за ясно слънце и за плодосен ден.

ТЕ СА В РОДИНАТА. „Ако пишеш нещо настояваше Киров, пиши, че моето село е дало на България партизанския командир Георги Калчев — Ламята и че негов председател на ТКЗС е сегашният герой на социалистическия труд Христо Илиев.“

ТЕ СА В КОЛЕКТИВА. В усилията на всички, които участвуват в един напрегнат трудов ден. Пешко няколко пъти помоли да не забрави нито един от тренировките му — Боев Добрев, Брусев, Петров, Галинчев, Кривирачев. И с една безкрайно добра усмивка — ам майчинското внимание на готвачите Любо и бай Лазар?!...

ТЕ СА В ПАТРИОТИЗМА. Човек трябва да познава отечеството си, за да го обича. Петър така говореше за един лов на пернат дивел или за една кръв-червена диня, както може да говори само родолюбец, познал и обикнал прелестите на тази „земя като една човешка длава“ — България!...

ТЕ СА В ХОРАТА. В обикновените хора, които те обичат и са готови да подкрепят материално. Киров казваше: „Не обичам победата по точки, тя не удовлетворява публиката.“ Или: „Когато станеш победител, благодарих мислено на публиката.“ Или още „О, ами тази телеграма от ДМЗ „Сила“ в Ямбол, откъдето съм тръгнал!...“

ТЕ СА В СКРОМНОСТТА. И Киров, Трайков, и другите, с които размених едва няколко думи, не забравяха да кажат: „Това да не го напишете някъде!“ Те се бояха от излишния шум. И не защото Трайков не бе сигурен в първото място, нито защото Томов е получил няколко секунди преди официалния край. Борбата е мъжки спорт, тя е мъжествено занятие и няма нищо общо с напарфюмираните успехи и изкуствените усмивки изпод перуки, които така щедро се леят напоследък по естрадите!...

И тъй — свърши се! Една мечта, една завътна цел, един заслужен финал бе постигнат. Това беше закономерно. Българската физическа култура и спорт са предмет на всеобща и искрена грижа, на най-широка и нежна любов. Не всекиму е съдено да сложи на главата си лавровото клонче, нито да окичи гърдите си с този благороден и грешен метал — златото. Щастливи са ония, които са стигнали и върха! И към тях е отправена нашата обич, нашата благодарност.

Сподай ви, борци български! Благодарим ви!

ПЕТЪР КИРОВ ПО ПЪТЯ КЪМ ЗЛАТНИЯ МЕДАЛ

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ПРЕДИ 25 ГОДИНИ на 16 септември се състоя първата финална среща за Купата на Съветската армия между столицните отбори на „Левски“ и „Локомотив“. Победиха футболистите на „Левски“ с 1:0, като голът отбеляза Хранов. Състав на двата отбора: „Левски“ — Соколов, Днев, Петров, Никушев, Георгиев, Москов, Цветков, Спасов, Ласков, Хранов, Аргиров; „Локомотив“ — Костов, Орманджиев, Недялков, Ангелов, Петков, Христов, Милушев, Бъчваров, Милев, Делев, Манолов.

ПРЕДИ 25 ГОДИНИ на 15 и 16 септември в Москва се състоя първата колоездачна среща СССР — България, която завърши наравно. Съветските колоездачи спечелиха на бързина (първи Иполитов) и на италианско преследване, а българските колоездачи на 4 км отборно преследване (Бобчев, Коцев, Колев, Димитров) и на 100 обиколки издръжливост (първи Мляко Димов).

ПРЕДИ 25 ГОДИНИ първият мач на десет дъски между шахматните отбори на СССР и САЩ бе спечелен от съветските шахматисти с 12,5:7,5 т. Съветският отбор бе в състав от гротмайсторите: Ботвинник, Керес, Смилов, Болеславски, Котов, Флор, Рагозин, Бондаревски, Лилентал и Брошчайн.

ПРЕДИ 25 ГОДИНИ на конгреса на Международната федерация по ски (ФИС) бяха приети СССР и САЩ. Последните бяха напуснали федерацията през 1939 г. На същия конгрес бяха изключени Германия и Япония като страни агресорки и виновни за Втората световна война.

ПРЕДИ 20 ГОДИНИ в Букурещ, на международни атлетически състезания, на 100 м А. Колева класира втори с нов рекорд — 10,4 сек.

Пред него бе само Сухарев (СССР) с 10,3, който на следващата година в Хелзинки се класира пети на олимпийските игри. Нови български рекорди поставиха също П. Спасов (трети) на 5000 м — 14,49,0 и Цв. Берковска (също трета) на 100 м с време 12,1 сек.

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ в Париж се състоя световно първенство по волейбол — мъже и жени. Двата български отбора се класираха на пето място. Докато за жените класирането бе според очакванията, реално, за мъжете то се сунташе за крайно незадоволително. Тогава всички специалисти сочеха мъжкия отбор на България за най-силен (в състава тогава играеха Б. Гюдеров, Захариев, Пондалов, Т. Симов, Лечев, Б. Мошелов) — същия, който първи спечели победата над СССР. На срещата България — Чехословакия нашият състав загуби, след като в петия гейм водеше с 14:10. Класиране: мъже — 1. Чехословакия, 2. Румъния, 3. СССР, 4. Полша, 5. България, 6. САЩ; жени — 1. СССР, 2. Румъния, 3. Полша, 4. Чехословакия, 5. България и 6. КНР.

ПРЕДИ 14 ГОДИНИ в София заседава 53-та сесия на МОК. На 26 септември Международният олимпийски комитет взе решение волей-

болът да бъде включен като олимпийска дисциплина. По същото време в София бе организиран международен волейболен турнир. Класирането бе: 1. България, 2. Чехословакия, 3. СССР, 4. Румъния, 5. Франция, 6. Италия.

ПРЕДИ 10 ГОДИНИ международната колоездачна обиколка на България бе спечелена от Димитър Котев (ЦСКА), следван от Шебенник (Юг) и Покорни (Пол). Отборен победител — ЦСКА (Д. Котев, Ст. Нейчев, Ив. Бобеков, М. Илиев, З. Захариев), следван от Полша и „Локомотив“ (Сф).

ПРЕДИ 20 ГОДИНИ Веселина Коларова, като девойка в столицното дружество „Спартак“, постави първия си републикански рекорд за жени — на 200 м, 26,9 сек. По-късно, като членка на „Академик“ и „Локомотив“, тя записа още 13 пъти името си на републиканска рекордьорка в дисциплините 100 м, 200 м и 80 м с пр. и седем пъти в щафетата 4x100 м! Последният и рекорд бе тринадесет години по-късно — през 1963 г., вече майка, на балканските игри в Букурещ, където спечели титлата на 100 м с 11,8 сек

Нашата изтъкната атлетка Веселина Коларова.

СЛИВЕНСКИЯТ СПОРТ ПО ВЪЗХОДЯЩ ПЪТ

IV БСФС КОНГРЕС

ГРИЖА И ДЕЛО НА ЦЯЛАТА ОБЩЕСТВЕННОСТ

Шестата отчетно-изборна конференция на ОС на БСФС в Сливен е извънредно важен момент в живота на организацията — момент на задълбочен анализ и трезва оценка на извършеното в навечерието на IV конгрес на нашия спортен съюз, време за изковаване на една действително перспективна, конкретна и действена програма за бъдещата работа. Изминалият период бе характерен с творческите търсения и с решителните действия за изпълнението на поставените в решението на Политбюро на ЦК на БКП от 2. IX. 1969 г. и конкретизирани от XI пленум на ЦС на БСФС важни и отговорни задачи. С гордост можем да отчетем постигнатите значителни успехи в тази област. Те показват не само разбирането, но и стремежа, усилията и голямата ни амбиция да изведем организацията на нови релси, да коригираме формите и средствата за по-нататъшното развитие на физическата култура и спорта, да стабилизираме завоеванията и да предявим претенции за нови, по-челни позиции в системата на съюза. Първите стъпки към поврат в масовизирането на спортовете (особено на основните), опитите за решително увеличаване на темповете за повишаване на спортното майсторство, успешното решаване на големия проблем за разширяване на спортната материална база (една много важна предпоставка за бъдещи успехи) и постиженията в областта на комунистическото възпитание на спортистите потвърждават правилността на нашите досегашни начинания, служат за ориентир на бъдещата ни дейност.

Най-голямото ни завоевание обаче безспорно си остава извоюваният широк обществен авторитет, солидната, непосредствена и непрекъсната помощ и подкрепа от страна на най-отговорните организации и институти в окръга. Тон за това дадоха окръжният и градският комитет на БКП и ОНС, които с взетите от тях мерки и решения правилно насочиха усилията за изпълнение на мероприятията в тон с новите високи изисквания. На съвместен пленум на ОК на ДКМС, ОСПС, отдел „Народна просвета“ и ОС на БСФС бе приета конкретна програма за развитието на спорта през близките години, той бе последван от разширени пленуми и съвещания във всички звена на окръжната организация и в резултат дойде онова радостно и полезно разбиране и взаимодействие не само между окръжните ръководства на посочените организации, а и добрата съвместна работа, която се върши ежедневно в предприятията, училищата и селата на окръга. За засилване вниманието на обществеността към въпросите на физическата култура и спорта, за широкото обществено признание на труда на спортистите, треньорите и дейците безспорно допринесоха и личната ангажираност на нашите партийни и държавни ръководители, мнозина от които са начело на окръжните секции по основните спортове. Така например секцията по лека атлетика се оглавява от първия зам.-председател на ГНС в Сливен С. Славов, секцията по плуване — от председателя на ГНС в Сливен инж. Г. Михайлов, полк. Костов, завеждащ отдела „Военен“ на ОК на БКП, е председател на секцията по гимнастика, начело на волейболната секция в Нова Загора е председателят на ГНС Д. Гидиков и т. н. Няма съмнение, че при това положение по-лесно се решават много от проблемите пред отделните спортове.

И тъкмо практическото реализиране на стремежа физическата култура и спортът да станат грижа и дело на цялата общественост ни кара да гледаме с оптимизъм на бъдещето, да очакваме, че и занаярещ ще се множат успехите на сливненските спортисти.

Михаил ДОБРЕВ
председател на ОС на БСФС в Сливен

Никъде другаде в Европа не може да се види такова модерно, дренерирано и покрито с шамот трасе за лекоатлетически крос като това в сливненския парк „Хаджи Димитър“. А и трудно могат да се съберат 30 000 зрители на лека атлетика. Но в Сливен това става — особено когато бяга Михаил Желев (№ 122).

ВЪРХОВЕТЕ И «ПРЕДПЛАНИНИТЕ»

В областта на спортното майсторство през годините след III конгрес на БСФС Сливенската окръжна организация постигна истински голям успех. Трамплинът бяха финалите на III републиканска спартакиада, където окръгът се класира на 12-то място, за да продължи след това все напред и все нагоре. Възходящият път има конкретни измерения: през последните две години 51 сливненски спортисти станаха шампиони на страната, завоювани бяха 162 медала от републиканските първенства, 22 рекордни постижения по сит сливненска марка, а 45 състезатели облякоха фланелките с националния герб. Забележителни са и постиженията на международното спортно поле: 1 европейска и 1 световна студентска титла по лека атлетика, първо място на неофициалното европейско първенство по пионерски четирибой, три втори места (в света и в Европа) по вдигане на тежести, 2 сребърни медала от европейското първенство по бокс за младежи, двама балкански шампиони — по лека атлетика и по бокс, сребърни и бронзови медала от лекоатлетическите балканиади. От редиците на сливненци излязоха такива именити спортисти като Михаил Желев, Александър Крайчев и Стефан Панайотов, сред тях има двама заслужили майстори, 12 майстори и 26 кандидат-майстори на спорта, 208 първоразредници. Всички тези успехи нареждат ОС на БСФС в Сливен на четвърто място в страната по приноса му към националния спорт (след „Левски—Спартак“, ЦСКА и столичния „Академик“ и пред всички други окръжни съвети) — едно действително крупно завоевание за мащабите на окръга!

Труд, труд и пак труд — ето разковиничето на успехите на сливненци. Той започва от усилията за подобряването в най-голяма степен на организаторската работа в системата на окръжната организация, в която плановете и перспективността се утвърждават все повече като основни методи на работа. Тук е мястото да се подчертае и непрекъснатата грижа за образованието и квалификацията на кадрите, като стремежът е по пътя на задочното и редовно обучение във физкултурния техникум в Пловдив и във ВИФ „Г. Димитров“ всички организационни работници да получат поне средно специално, а треньорите и специалисти — задължително висше

образование. Защото в Сливен правилно смятат, че физкултурната и спортната работа е дело сериозно, специално и специфично и трябва да се повери в ръцете на знаещи и можещи хора. После идва трудът на 42 щатни и 33 хонорувани треньори, които работят с 3179 спортисти по 13 вида спорт, като най-голям е броят им по традиционните и популярни в окръга спортове: лека атлетика, колоездене, вдигане на тежести, бокс и футбол. Идва тяхната убеденост в необходимостта от внедряването на съвременните методи за обучение и тренировка, която вече е създавала благоприятна почва за тотално преминаване към високи натоварвания, голяма плътност и интензивност в учебно-тренировъчния процес. В хода на неговата организация и управление се налагат все повече изискванията за работа по индивидуални планове (такива са изготвени за 80 спортисти), за разработването от всеки треньор на подходящи тестове и нормативи при подбора на младите състезатели. Нито за момент не се забравя и ролята на научната мисъл, като актиизирането ѝ и контактът с новостите се осъществяват чрез периодичното гостуване с доклади на научни работници от ВИФ „Г. Димитров“ и ЦС на БСФС, придружени със съдоклади от местните специалисти (25 през последните 2 години). Полагат се усилия със съдействието на ЦСКА „Септ. знаме“ в скоро време Сливен да се сдобие с едно „мини-копие“ на армейския научен център...

Всеотдайната работа и плодотворните резултати от нея винаги с предизвиквали уважение към тружените и творците ѝ. Затова Сливен обичат и уважават своите спортисти. А „звездите“ се отплащат стократно не само със спечелените медали и точки. Но и със стимулиращото влияние върху младите, чинто чести гости са по училищата, предприятията и кооперативни стопанства, със запалването в онази искра, от която после лумва шампийнският огън. Сигурно не случайно, че в родното място в Милко Димов и Илия Кръстев колоезденето е един от най-популярните спортове, че покрай Ст. Панайотов и Н. Савов все повече деца боят страх се качват на ринга, че училището на Михаил Желев „Д. Иван Селимински“ е шампион в турнира „Дружба“ по пионерски четирибой, а лекоатлетическата школа в града край Сините камъни е повече „на мода“ от музикалната от езиковата школа...

Спорно от езикова гледна точка дали може да се говори за начало на традициите, но безспорно е, че това начало за Сливенската окръжна организация на БСФС в областта на спортното майсторство е и лице. Тъкмо като на начало, като на първи стъпки в изпълнението на партийната повеля гледат на своите досегашни завоевания и местни ръководители, дейтели, треньори спортисти и това като че ли е на голямата гаранция, че няма спрат дотука.

Школа за колоездачи, школа за патриотично възпитание — пионери от Сливен на поход до историческия връх Бузлуджа в чест на X партиен конгрес.

ПРОБЛЕМИТЕ...

● Масовата физкултура в училищата — ударният участък на дейността на нашия спортен съюз — изостава: в активни спортни занимания са обхванати едва 2 процента от учениците. Недостатъчна и формална е помощта на учителите по физическо възпитание. Минимален е броят на жените сред 7-те процента от активно спортуващите работници, съвсем недостатъчен е и броят на платените физкултурни организатори в предприятията — 8 на 35 000 работници. Изоставането на физкултурна и спортна работа в селата се дължи на недостатъците в подготовката на обществен и щатни кадри, както и на лошото финансово състояние на селските дружества.

● При сегашното състояние и бъдещите амбиции на спортното майсторство в Сливенски окръг възможно и необходимо е въвеждането на интернатното обучение — висша форма на работа с подрастващите спортисти. А в окръга няма изграден досега по-малко спортен полунтернат. Необяснима е също така липсата на група за олимпийска подготовка в един окръг с 45 национални състезатели.

● Въпреки значителните придобивки все още материалната база в окръга изостава от развитието на майсторството: особено калечаща е нуждата от

Боксов салон и от зали за спортни игри. Но и пак тук големият проблем е поддържането на спителните съоръжения, тъй като средствата за строителство далеч надхвърлят средствата за поддръжка на обектите. Един пример: окръгът получава 20 млн. годишно за тази цел, а само нормалната експлоатация на закрития плувеи басейн в Сливен струва 45 000 лв.

И ПЕРСПЕКТИВИТЕ

● До края на 1975 г. броят на групите на смисло занимаващите се със спорт ще достигне 2300 броят на участниците в тях — 16 500, между които 2000 — по лека атлетика, 600 — по плуване, 200 по гимнастика, 800 — по борба, 4000 — по футбол и т. н. 5800 души ще покриват инските спортни потребности.

● В същия период се предвижда да бъдат подготвени нови 26 майстори, 54 кандидат-майстори спорта и 267 първоразредници. Над 60 сливненски спортисти ще облекат фланелките с националния герб. Съвсем конкретни са и плановете за олимпийските игри в Мюнхен през 1972 г. — 6 олимпийци от окръга трябва да донесат на страната 8—12 точки.

● 1 450 000 лв. ще бъдат усвоени за спортно строителство през годините на шестата петлетица

На сливненските села се разчита много в усилията да се възроди старата слава на борбата в окръга. В с. Гагарилово работи спортна школа по борба. 470 души, двама от които са републикански шампиони

ЕВРОБАСКЕТ '71

ЕДИНАДЕСЕТА ТИТЛА ЗА СССР

ЕСЕН, 19 септември, по телефона специална кореспонденция за „Старт“ от Красен ИВАНОВ

МИНИМАЛНО РАЗМЕСТВАНЕ НА ПЛАСТОВЕТЕ

Хронометрите са спрени. Те отмериха 1680 минути и предадоха XVII баскетболния шампионат за мъже на историята. И отивайки си, в последното си дихание, той посочи новия шампион на стария континент. 1680 минути живот. Или по-точно — борба, в която постепенно отборите се проточиха в дълга колона — според своите качества и възможности.

За единадесети път шампиони станаха съветските баскетболисти. Един състав, който действуваше като машина — точно, прецизно, бързо, мощно и равномерно. Зад тези определения се крие една рационална и динамична игра с най-съвършено изпълнение на защита и нападение. В истинския смисъл на думата съперници за тях нямаше. Изключения правеха само световните шампиони — югославяните, чийто състав (въдновен и талантлив) се срещна сериозна съпротива освен първия и последния ден на шампионата — от България и СССР. Дотук шампионатът в Есен се повтори с предишния. Но от шампионите в Нев се пол в светския отбор бяха останали осем души: Паулаускас, Саканде, Болошев, С. Белов, Поли-

да, Томсон, Ал. Белов, Андреев. Останалите четирима са младите и тапанти Тамидзе, Жармухамедов, Едешко, Коркия. В отбора на Югославия само шест души бяха останали от миналогодишния състав: Йеловац, Симонович, Капичич, Чосич, Плечаш, Чермак. Новата баскетболна генерация обаче доказа своите качества и оправда доверието на треньора си.

В първата половина на класирането няма съществени изменения. Само отборът на Чехословакия отпадна от редиците на медалистите, а за тяхна сметка италианците се наредиха сред призьорите. Българските баскетболисти влязоха в шестията. Всъщност основни размествания между европейските баскетболни сили няма. С изключение на първата двойка, останалите са равностойни отбори, като в различни срещи могат да се получат и различни победители.

Шампионатът в Бьоблинген и Есен се състоя една година преди олимпийските игри в Мюнхен. Той бе проверка в две насоки: за отборите — за техните възможности, за правилната селекция, за темпа на

развитие, и на организаторите — за тяхната способност да създадат благоприятни условия за всички участници (от състезателите до журналистите). Именно проверката в тази часока буди известно безпокойство, тъй като имаме основание да бъдем смутени от някои недостатъци. Настаняването на състезателите първоначално не осигури добри условия за почивка, журналистите бяха разквартирувани далеч от гр. Есен, а свързването със съответните редакции бе цяло мъчение. И друго нещо се отрази на XVII европейско първенство: слабият интерес към мачовете. Залите бяха полупразни дори и при най-интересните срещи. А местната преса, в това число и спортната, отдели твърде скромно място на тази голяма проява. Разтръщайки страниците на „Рурнахрихтен“, „Ноен Рур цайтунг“, „Вестдойче алгемайне“ и другите всекидневници, за първенството може да се прочете твърде малко. Дори „Спортбеобахтер“ в кратките си информации явно подцени първенството, XVII първенство, което вчера отбеляза 36-годишната история на Баскетболните шампионати за мъже...

КЛАСИРАНЕТО:

1. СССР
2. Югославия
3. Италия
4. Полша
5. Чехословакия
6. България
7. Испания
8. Румъния
9. ГФР
10. Франция
11. Израел
12. Турция

Коша атакува капитанът на съветския отбор Модестас Паулаускис (10) след внимателно атаката... Двама баскетболисти теглят тегла за победата на своя тим.

Снимки: Телефото

ШАМПИОНАТЪТ И НИЕ

Шести в Европа — до това място в крайното класиране нашите баскетболисти стигнаха след 3 загуби и 4 победи. След много криволичене, след приливи и отливи, след напрежение и отпускане. Отливите и отпускането не позволиха да използваме откритата ни се възможност да влезем в четворката, а по-късно — да вземем пето място, което реално ни се полагаше. Загубите доведоха в Бьоблинген, там започна и сериата от спечелени мачове, в които нашите баскетболисти (независимо от редица слабости и недостатъци) показаха, че са елитен европейски състав с приятна за око игра, динамика и бързина, с творчески усет в дадени моменти, с интересни хрумвания под коша на съперника, с един добър централен нападател и защита, която има отбранителни способности, когато състезателите играят стегнато. Това са плюсовете и когато те се проявят, на трибуните и на специалистите се харесва българският отбор, радват се, хвалят ни. При такава игра обикновено идват и победите. Но обикновено така се играе, когато съперникът ни е под нашето равнище — Израел, Турция, Испания. Проблеми настъпват, когато играем със състав с по-добри качества. Тогава настъпва сковаността, ударната сила чувствително намалява, защото се понижава боеспособността на отделните единици.

Когато разговаряхме с бившия капитан на югославския отбор Иво Данеу, той казваше: „Учудва ме точната стрелба на вашите баскетболисти.“ Но тези впечатления той бе добил от едно полувреме срещу Югославия, от срещата с Испания и от някои други моменти. Наистина в стрелбата има подобрение, но ако разгледаме този елемент от играта на широк фон на първенството, ще видим веднага, че резултатността на българския отбор идва преди всичко от точните попадения на Голомеев, който бе най-добрият наш състезател на това първенство, и в определена степен — на Христов. Другите не могат да се причислят към групата на реализаторите. Това, разбира се, не значи, че те нямат принос в общия баланс, но той не е постоянен и не е от такъв мащаб, че да ги постави в редиците на голмайсторите. Липсата на достатъчно и на сигурни стрелци е една от негативните страни на отбора ни. И пак Данеу твърди: „Успехът на вашия отбор идва преди всичко от защитата. Незабележима на пръв поглед, защитата е добра база за нападението.“ Вярно, че когато вниманието се концентрира, защитата се оказва значителна пречка срещу съперниците

И на шампионата в Есен Атанас Голомеев бе основният снайперист на нашия отбор постижение, което го нарежда сред челните реализатори в Европа.

Да вземем например мача с Испания и Чехословакия. Срещу испанците отбраната пречупи амбициите на съперника, даде крила на нападението и разликата бързо нарасна на 23 точки. После пак защитата, но вече в съвсем друго качествено състояние, даде възможност на противника ни да намали чувствително разликата, да възпламени отново амбициите си, когато всичко бе решено. Подобно бе положението и срещу Чехословакия.

И пак се натъкнаме на едно състояние на непостоянност, когато след прекрасни положения идва поредица от грешки. Това непостоянство е ахилесовата пета на отбора, то е причина за различната оценка в различните мачове.

Шестото място е крачка напред, но искат ли да бъдат в по-предни редици, майсторството на отделните състезатели трябва да се шлифова. В нашата дванадесеторка има единици, чийто качества и възможности не са за европейско първенство; други имат данни, но трябва още работа, за да станат полезни за отбора. Ако повдигнем мерника, трябва да кажем: нужна е по-прецизна селекция още в подготвителните групи — пионери, юноши и т. н. Съвременният баскетбол се играе от високи, атлетични и бързи състезатели, а в нашите вътрешни първенства такива баскетболисти трудно се появяват. Това е опасно за нашето бъдеще. Може би, за да очакваме да се придвижим към първите места в Европа, е време да се помисли по-сериозно по тези баскетболни проблеми.

ДВЕ СВРЪХСИЛИ НА КОНТИНЕНТА

Така отменява европейския шампионат в ГФР заместник-председателят на баскетболната федерация на СССР НИКОЛАЙ СЕМАШКО, вицепрезидент на ФИБА:

— Последните години показват, че баскетболът в Европа се развива с бързи крачки. Да вземем няколко примера: на последното световно първенство отборите на Югославия и СССР заеха съответно първо и трето място, за участие в XVII европейско първенство изявиха желание 27 страни. Тези факти са твърде показателни. До финала стигнаха, разбира се, само 12 отбора, най-добрите, показали своето превъзходство над останалите, които не можаха да стигнат до Есен и Бьоблинген. Според показаната игра финалистите биха могли да се разделят на три групи. В първата поставям СССР и Югославия. Те са се откъснали от останалите и при срещите си с тях побеждават с около (и над) 20 точки. Трудно ми е сега да кажа дали този факт има позитивен или негативен ефект. Към втората група причислявам отборите на Полша, Италия, България и Чехословакия. По своите възможности те се приближават плътно един до друг. Групата на аутсайдерите се комплектува от отборите на Испания, Румъния, Франция, ГФР,

Турция и Израел. Прави впечатленици панцири (освен двамата натурализиранци Луйк и Брабендер) нямат коление и затова от година на година нищо не им спада. Подобно е положението с Франция. Най-очевидно прогресират във Франция и няма да бъде чудно олимпийският турнир те ознаменуват си с по-осезаем резултат.

Радостно е, че сред първите два и четири отбора пет са от социалистически страни: СССР, Югославия, Полша, България и Чехословакия. Това показва, че бавно в тези страни доминира, а представителите внасят новости в развитието на играта характерните тенденции, които се проявяват в първенството, засягат два момента: 1. се динамизъм в баскетбола. Именно си начин на игра се чувства остро прекъснатото движение. По-съвършен и организацията на играта. Видяхме, които умело използват индивидуални способности на отделните единици, за да дадат силен колектив. Такива са например отбор на Паулаускас и С. Белов в СССР, отбор на Чосич в югославския и пр. те вече не са солисти, а подчиняват индивидуалността си на отборите.

Както винаги в последните години отборите на СССР и Югославия трябва да разpletат възела на първенството си с тен даубой.

Мачът с Испания откри пътя на СССР към шестото място. В борба за трето място (от ляво на дясно): Маргал (7), Косич (13) и Голомеев (11).

Завършил е още един плодотворен ден и непринуденият разговор с началника на АШВСМ „Чавдар“ подполковник Даков е удоволствие за всички.

ЗДРАВИ, СИЛНИ, ЗАКАЛЕНИ

Генерал-майор
Кирил МАРКОВ

Съвременната война предявява изключително големи изисквания както към морално-политическата и психологическата, така и към физическата закалка на воините. Бойната подготовка се базира до голяма степен на общата физическа готовност, на развитието на отделните физически качества. Военнопрофесионалната работоспособност на военнорслужещите е необходима както на войника, така и на генерала.

Ръководството на Министерството на народната отбрана винаги се е отнасяло с разбиране, с грижа и с отговорност към физическото състояние и дееспособност на личния състав на Българската народна армия. В това отношение [колкото и различни да са армейските условия] решението на Политбюро на ЦК на БКП от 2. IX. 1969 г. напълно засяга и нас и се приема с интерес и ентузиазъм от целия личен състав. Непосредствено след излизане на решението бяха разработени нови програми по физическа подготовка конкретно за отделните родови войски и специалности. Въведени са задължителни програмни занятия три пъти седмично, увеличени са продължителността и количеството на пешите маршове и ускорените придвижвания. Сега само за една година военнорслужещите извършват около 1000 км пеши маршове и 700 км ускорени придвижвания, извън тези по другата бойна подготовка. Особено внимание се обръща на лекатлетическите дисциплини, на гимнастиката, плуването, борбата и на нападенията и самозащитата с и без оръжие. От учебната 1970/71 г. военнорслужещите са задължени да преплуват 100 и 200 м с и без дрехи и оръжие, а випускниците на военните учебни заведения и школиниците полагат държавен изпит по физическа подготовка. Наред с това се полагат значителни усилия за изграждане на съответната материална база. Само през 1971/72 г. ще бъдат построени 87 открити плуални басейна, а до края на 1975 г. — и 5 закрити басейна със спортни зали над тях. Във всички поделения са изградени пътеки и полиси за физическа и психическа закалка на личния състав.

Основа на спортната работа е военно-спортният комплекс „Воин-спортист“, а център на тази работа е ротата и частта. Основни спортове за БНА (наред с военнорприложните дисциплини) са леката атлетика, плуването, гимнастиката, стрелбата, борбата, вдигането на тежести, ските, спортните игри. Много и разнообразни са спортните състезания в частите, ВУЗ, съединенията и обединенията на БНА.

Бих искал чрез „Старт“ да поздравя младежта и всички бойци по случай празника на Българската народна армия, да им пожелае здраве и бодрост и все така ентузиастично да овладяват бойното майсторство, за да бъде над родината им спокойно и слънчево, за да върят тя уверено по пътя, начертан от славната Българска комунистическа партия.

ЧЕСТИТ ПРАЗНИК АРМЕЙЦИ!

Тя се роди преди четиридесет и осем години в бурните септемврийски дни на подвиг и величие. Родена от пепелищата на Мъглиж и Брусарци, закалена в огъня на Страци и Драва, върна на идеите на Българската комунистическа партия. Потомците на някогашните работници и селяни във войнски шинели, наследили храбростта на Аспарух и мъдростта на Симеон, днес крачат под бойните знамена на социалистическата общност. Българската народна армия — армия силна, модерно въоръжена, отлично подготвена, верен страж на същата ни татковина.

В мирните дни на съзнателен труд родината казарма е школа на живота, школа за патриотизъм. Тя дава знания, укрепва тялото и духа, калява волята. Във воинското ежедневие съществен дял имат физическата подготовка и спортът — гранитният фундамент на чужовната мощ и безпримерната храброст на българския воин.

Честит празник, армейци — воини и спортисти!

КОВАЧНИЦА ЗА МАЙСТОРИ

Ако минете по широкия софийски булевард „Черни връх“ към кв. „Лозенец“, непременно ще ви направи впечатление голям надпис: „Армейска школа за високо спортно майсторство „Чавдар“. Създадена по предложение на ЦСКА и ЦС на БСФС, със заповед на министъра на народната отбрана през юни 1963 г., Армейската школа за високо спортно майсторство се роди в отговор на партийната повеля за развитие то на физическата култура и спорта. Първите й стъпки, както всяко начало, са трудни: не е решен проблемът за правилно съчетание на спортно-тренировъчната дейност със занятията по бойната и политическа подготовка и на практика школата оправдава своето име само с постъпващите спортни таланти. Постепенно това различие е преодоля-

но и с всяка измината година тя започва да изпълва със собствен смисъл и съдържание понятието „високо спортно майсторство“. В редиците на постъпващите школиници все по-често се срещат имената на юношески шампиони, които за две години възмъжават и укрепват, печелят медали и при мъжете. Само през 1970 г. са излъчени 1 европейски, 4 балкански и 79 шампиони на страната. Този ръст се дължи преди всичко на верния път в съчетаване на спортната с военната подготовка, на правилно съставената учебна програма. База за подготовката на високоразредни спортисти стана научният подход към кандидатите. От мина времето, когато се разчиташе единствено на талантите. Сега за развитието на майсторството в даден спорт се съди по процентния

прираст на постиженията, който в отделни спортове достига 15—20 на сто. Тези успехи се коват под непосредственото ръководство на учебното отделение от голям брой преподаватели и треньори, в чиято помощ са четиримата лекари, кабинетите по физиотерапия и възстановителен масаж. Целият процес е подчинен на здрава организация, съчетава с железната воинска дисциплина. Може би тук се крие разкочничето на успехите, постигнати от школиниците.

Проникнати от съзнанието за изпълнение на свещения дълг — защитата на отечеството, — чавдарци с голямо старание усвояват и бойната и политическа подготовка. Тук не се стреля с оръдия, няма ги и

изморителните тактически учения, но въпреки това изискванията към отличниците по бойната и политическа подготовка са максимално високи. И въпреки това броят им непрестанно расте. В „Чавдар“ израснаха спортисти, с които се гордее цялата страна. Гордост за школата са змс Исмаил Юсевинов — европейски шампион за 1970 г. и трети на световното първенство по свободна борба в София, ме ефр. Петър Панков — балкански шампион по ски, отличник по бойната и политическа подготовка, ме младши сержант Андон Николов — световен юношески рекордьор по вдигане тежести, и много други.

Постигнатите успехи не са тава- нът на възможностите за личния състав на АШВСМ „Чавдар“. Доказа- ла жизнеността на своята дейност,

школата все повече и повече се развива. Пред ръководството й стои дачата за по-нататъшното усъвършенстване на организацията, пълното съчетаване на бойната политическата подготовка със спортно-тренировъчната работа. Предстои шото изграждане на нова сграда, ще отговори в абсолютния смисъл на изискванията на науката за постигане на високи спортни постижения. При тези перспективи няма съмнение, че личният състав на АШВСМ „Чавдар“ с чест ще изпълни патристичния лозунг „Високо спортно майсторство, ярки комунистически бродетели“, че все повече воини спортисти ще разнасят славата прекрасното ни отечество далеч из неговите предели — за прослава преуспяващия социалистически спорт в нашата страна.

Капитан Константин БЕКЯРИ комсомолски секретар на АШВСМ „Чавдар“

Снимки: Станимир ШИРКО

Заслужил деятел на физкультурата Дева Караджанов от Варна навършил 50 години. По този случай и за заслугите му за развитието на физическата култура и спорта и в изграждането на социализма в нашата страна той е награден с „Народен орден на труда“ — златен.

Реданицята на „Старт“ му честити от сърце юбилей и високата награда!

1. И на тренировка — във воинския строй
2. Още един опит на отличника по бойна политическа подготовка Андон Николов по пътя към майсторството.
3. Лодките устремено порят водите на езеро. Движат ги яките ръце на школиниците-чавдарци.
4. Приложното плуване е малко по-различно от спортното, но наши школиниците-спортисти правят всичко воини.

МЪЖЕТЕ — ЗА ПРЕСТИЖ, ЖЕНИТЕ — ЗА

ОТ РИМ ДО МИЛАНО ПРЕЗ... СОФИЙСКИЯ КОЛОДРУМ

Само след два дни нашите волейболисти ще излязат в „шампионата под сянката на Митанската скала“, както вече го нарекоха някои италиански вестници. Интересният кръговрат на континенталните първенства след 23 години се сключва отново под небето на Италия — защото началото бе поставено в Рим...

Когато в следвоенната 1948 представители на 7—8 страни се събраха във Вечния град, за да играят пред малобройната, зле разбираща волейбола публика, само неколцина специалисти имаха куража да видят в оптимистична светлина бъдещето на европейските шампионати. Както сегашният, собственик на модерна, елегантна кола наблюдава някое фордово „купе“ от началото на века, със същата иронично-сниходителна усмивка днешният зрители би оценил първото стълкновение на волейболистите от стара Европа. Единствена Чехословакия подсказва големите си възможности и при липсата на каквато и да било равностойна конкуренция стана първият шампион.

Дойдоха есенните дни на 1950 година. Спомням си тънката мъглявина над софийския колодром, неприятния хлад навечер и онази жажда на столичани за голям спорт, която можеше да се насити само с многочасовия и многодневен престой по трибуните. Тогава любители на спорта у нас не бяха разглеждани още от големи събития, от срещи с асове от европейски и световен мащаб. А имаше какво да се види! За пръв път в континентално първенство участваха българските волейболисти, за пръв път играеха и съветските представители, и колегите им от Унгария, Румъния, Полша. Запомнил съм второто първенство на Европа с взривове по трибуните, предизвиквани от всеки сполучлив удар на Шопов, Коматов, Митко Димитров, Драго Стоянов, на изгряващите тогава звезди Гюдеров и Симов. Припомням си и онова прословуто прекъсване на електрическия ток в срещата ни с Чехословакия, което предизвика на времето толкова коментари (случайно ли беше или не?). Тогава ние, група приятели гимназисти, се радвахме безкрайно, че ще гледаме втори път мача ни с европейските шампиони. Уви, той не донесе очакваното...

Тогава се запознахме и с играта на такива спортисти като Рева, Улянов, Пименов, Шагин — хората, които за пръв път ни въведоха в света на големия волейбол, чрез които влязохме в съприкосновение с всички прелести на тази игра. С тези прецизни майстори в състава си съветският отбор не можеше да не бъде пръв. Нашите застанаха на четвъртото стъпало...

... За да ни зарадват само година по-късно с най-високото си постижение в тези шампионати. В центъра на Западна Европа, в Париж, българите просто с шум превзеха второто място и накараха френския спортен печат да заговори за още една „обетована земя на волейбола“ (представителите на СССР вече бяха „признати“). „Екин“ писа: „Под Триумфалната арка триумфираха и българите“, и посвети специален материал за феноменалния удар на Пондалов.

Дойде и времето на прочутата чехословацка школа. След Шварцкопф и Лазничка, след двамата Брож и Тесарж идваха други, все достойни продължители. В продължение на 8 го-

дини отборът от бреговете на Вълтава нямаше съперник. Той беше безапелационен на IV шампионат в Букурещ (1955) и по същия начин повтори успеха си три години по-късно на собствена територия! Съветският волейбол изживяваше известната криза на „смяна в поколенията“, а ние се върнахме от Румъния с бронзови медали. Но в Прага (1958) в обстановката на все по-изострящо се съперничество българите трябваше да се задоволят с четвъртото място.

След като на две поредни първенства Румъния се задоволи с признанието на вицешампион, реши, че времето за големия удар е дошло. И успя: на VI шампионат в Букурещ (1963) румъните за пръв път прекъснаха двойната волейболна хегемония на СССР и Чехословакия. За пръв път континенталната титла беше извън Москва и Прага! С блестящи нападатели като Николау и Соч, с един от най-големите бранители в историята на световния волейбол — Дръган, с чувстваващи всички тънкости на играта фин разпределител Ферари румънският отбор реши още в началото на първенството големия спор със съветския и далеч преди тържественото закриване можеше да бъде поздравен с европейската титла.

Ние успяхме да отстоим четвъртото място с цената на много усилия, като в няколко срещи заслужихме сърдечните овации на зала „Флоряска“. Мачът ни с поляците беше забележителен спектакъл, в който един момент ще останем незабравим: след несполучлива наша блокада топката вече отиваше в аут откъм полето на противника. И тогава едно тяло се стрелна под мрежата, за да извърши невероятното — с няколко метра изумителен плонж малкият Каров използва частичката от секунда, която имаше на разположение, за да върне топката обратно (извън бялата лента — тогава правилата позволяваха това). Помня тишината в потресената зала, сетне експлозията на ръцете, които огулшително приветстваха, възхищаваха се, благодаряха... Такова нещо се вижда веднъж на много, много години!

На този шампионат Каров получи наградата за най-добър млад състезател (тогава той дебютира в националния тим), а нашият нападател Сръидев — мощен, в стихията си — беше включен в неофициалния отбор на континента. За пръв път тогава победихме и Чехословакия.

Дойде и разочарованието край босфорския бряг. В огромния град, проснат на два континента, за пръв път изпитахме горчивината на онези, които се отправят към утешителната група. В опушената от тютюнев дим цариградска зала „Серги ве спор сарай“ българите загубиха в квалификациите последователно от Полша и Румъния. Така във финалите на VII шампионат (1967) ние отсъствахме. И докато пред очите ни Мондзолевски и Бугаенков, Кравченко и Сибиряков възвръщаха титлата на съветския отбор, загубена преди 12 години, българският тим играеше в далечната Анкара с посредствени волейболисти, но по-нагоре от деветото място не можеше да отиде...

Що се касае до предстоящото VIII първенство на континента, ние сме в една група заедно със световния шампион — ГДР. Системата ни изпраща пред действително тежка задача: за пръв път за финала ще се класират само шестте победители в групите. Една погрешна стъпка ще ни изпрати автоматично на седмо място. Но нека не забравяме, че същото важи и за нашия съперник — а на юнския турнир в зала „Фестивална“ доказахме, че можем да го побеждаваме!

Владимир БОЖИКОВ

— Какво отличава предстоящия европейски шампионат в Италия от миналогодишното съвсемно първенство в София?

— Европа е основен център на волейбола, затова първенствата на нашия континент, които се провеждат също веднъж на четири години, имат голямо значение и се очакват с повишен интерес. От големите сили се отсъствуват фактически само Япония и КНДР. За съжаление системата не е същата, както на световното първенство. Участващите отбори са разделени в шест групи, от които само първият ще продължи борбата за титлата. Когато се обсъждаше тази система, съществуваха две предложения — на България и на Франция. Ние предлагаме, както на световното първенство, да се сформират четири групи, като първите два от всяка се класират за финалния турнир. Възприе се френското предложение, което самите автори считат сега за неподходящо.

— Затова ние сега ще бъдем в една група с ГДР?

— Подредването на групите е въз основа на класирането от миналото европейско първенство. Тогава ние се представихме слабо, класирахме се девети и попадаме в групата с водач ГДР. Затова един от двата отбора — световният шампион или световният вицешампион — при загуба ще се състезава във финала от седмо до дванадесетото място. Смятам обаче, че нашият отбор при пълна мобилизация и сплотеност може да преодолее този път съпротивата на световните първенци и да продължи в първия финал.

— Групата на жените е по-благоприятна?

— Безспорно! Можем да считаме със сигурност, че женският ни отбор ще се класира за първия финал. Но след това задачата е много по-важна от тази на мъжете.

— Защо?

— Нашите мъже още в София, на световното първенство, извоюваха правото да участвуват на олимпийския турнир в Мюнхен. А женският ни отбор сега има последна възможност да се класира за олимпийските игри. Въвше голямото внимание на повечето отбори на европейското първенство е насочено за Мюнхен.

— Кои ще се класират за олимпиадата?

— На олимпийските игри в Мюнхен ще участвуват 12 мъжки и 8 женски отбора. Разпределението на страните е на континентални принципи. Това разкрива възможността за класиране на олимпийски игри в призова шестима, дори и спечелване на медали при положение, че се премине успешно квалифика-

ГЛАВНОТО ВНИМАНИЕ — МЮНХЕН!

Председателят на Българската федерация по волейбол Ангел БЪРЗАШКИ е дългогодишен зам. генерален секретар на ФИБ и един от деветте членове на европейския комитет към международната федерация. Авторитетен и уважаван ръководител на световното и европейското волейболно движение, разговорът с него ни запознава с актуалните проблеми на този популярен, динамичен и красив спорт.

— Да! При мъжете това са Чехословакия, Румъния, Унгария, Полша, Италия, Югославия, Франция, Белгия, а при жените — България, ГДР, Чехословакия, Полша, Румъния. Очевидно много по-трудно ще бъде на европейското първенство, отколкото на олимпийските игри! За мъжките отбори ще има един допълнителен световен квалификационен турнир през идущата година във Франция, който ще излъчи последните два отбора за Мюнхен.

— За едно място ще се борят голям брой отбори?

— Да! При мъжете това са Чехословакия, Румъния, Унгария, Полша, Италия, Югославия, Франция, Белгия, а при жените — България, ГДР, Чехословакия, Полша, Румъния. Очевидно много по-трудно ще бъде на европейското първенство, отколкото на олимпийските игри! За мъжките отбори ще има един допълнителен световен квалификационен турнир през идущата година във Франция, който ще излъчи последните два отбора за Мюнхен.

— Явно мъжките отбори ще се борят главно за престиж, а женският — да участва в Мюнхен. Какви са изгледите на нашите волейболисти?

— Нашият женски отбор е чувствително подложен и подмладен. С всеки ден той се оформя като надежден колектив, все повече подобрява играта си и макар че му липсва доста технична рутинна, можем да очакваме от него достойно представяне на европейското първенство. Няма да бъде изненадващо, ако нашите момичета се класират за Мюнхен, колкото и трудна да е тази задача.

— В Милано ще заседава Европейската волейболна асамблея. Какви са главните въпроси за разрешаване?

— Основното ще бъде определянето на домакинството за следващите европейски първенства за мъже и жени през 1975 г., както и шампионатите за юноши и девойки. Освен това ще има избор на нов европейски комитет.

— Няма ли да се обсъжда въпросът за изменение правилата на играта и по-специално за нейното времетраене?

— Този въпрос предстои да се обсъжда и решава от международната федерация. Възможно е европейската асамблея да вземе становище. Безспорно е обаче, че волейболната общественост цели да направи играта по-зрелищна и динамична, за което е необходимо да се промени съществуващата система, която не позволява да се определи дори приблизително времето за една среща. Сигурно ще се изложат експериментирани, докато се стигне до решение.

ИСТОРИЯТА НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ПЪРВЕНСТВА

МЪЖЕ	ЖЕНИ
I шампионат Рим, 1948	I шампионат Прага, 1949
1. Чехословакия	1. СССР
2. Франция	2. Чехословакия
3. Италия (България не участвуваше)	3. Полша (България не участвуваше)
4. България	
II шампионат София, 1950	II шампионат София, 1950
1. СССР	1. СССР
2. Чехословакия	2. Полша
3. Унгария	3. Чехословакия
4. България	4. България
III шампионат Париж, 1951	III шампионат Париж, 1951
1. СССР	1. СССР
2. БЪЛГАРИЯ	2. Полша
3. Франция	3. Чехословакия
IV шампионат Букурещ, 1955	IV шампионат Букурещ, 1955
1. Чехословакия	1. Чехословакия
2. Румъния	2. СССР
3. България	3. Полша
V шампионат Прага, 1958	V шампионат Прага, 1958
1. Чехословакия	1. СССР
2. Румъния	2. Чехословакия
3. СССР	3. Полша
4. България	4. България
VI шампионат Букурещ, 1963	VI шампионат Париж, 1963
1. СССР	1. СССР
2. Полша	2. Полша
VII шампионат Цариград, 1967	VII шампионат Измир, 1967
1. СССР	1. СССР
2. Чехословакия	2. Полша
3. Полша	3. Чехословакия
9. България	4. България
VIII шампионат Милано, 1971	VIII шампионат Кюстенджа, 1963
1. СССР	1. СССР
2. Чехословакия	2. Полша
3. Унгария	3. Румъния
4. България	5. България
IX шампионат София, 1975	IX шампионат Реджо ди Емилия, 197
1. Чехословакия	1. СССР
2. СССР	2. Чехословакия
3. Полша	3. Полша
5. България	4. България

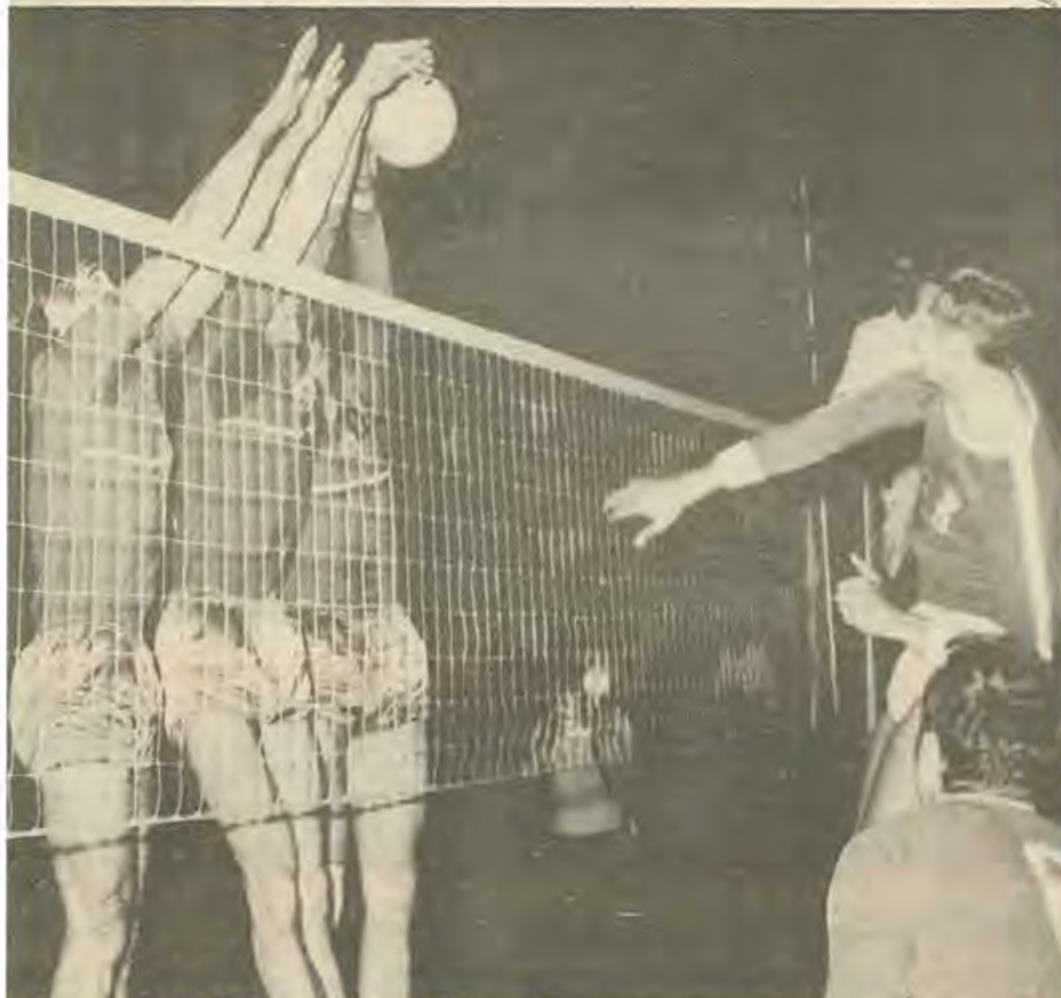

И мъжете работят за сила — досещате се как се играе с трикограмовата медицинска топка, нали!

Волейболът не е само волейбол! Лидия Маркова в „борба с гладнатора“ — уред за добиване на сила.

ОЛИМПИЙСКА ВИЗА

Момент от решителната среща за световната титла... Сега отново пътят до титлата към върха на българина и ГДР се пресичат. Но този път несправедливо рано: един от двата състава ще класира след шесто място.

Снимки: Иван ПОПОВ

КАК ЩЕ СЕ ПРЕДСТАВИТЕ БЪЛГАРСКИ ВОЛЕЙБОЛИСТИ?

Надежда за добро представяне има. Нека припомним красивите игри на нашите волейболисти на световното първенство в София, когато станяха втори в света. Тогава показаха, че могат да играят силно срещу силни противници. Играеха остро, комбинативно, търха рационалното и заедно с това ефективно и емоционалното, което правеше играта им ятна и за тях самите, и за публиката. Но ли на същото това първенство те бяха изодождо златните медали, отколкото до средните и въпреки това не станяха първи! Времето, което ни отдели от световното първенство, не промени нещата само при нас. Юмени има и при отборите, които ще бъдат наши противници сега на европейското първенство в Италия. Какво знаем ние за тях? Достатъчно! Както винаги този въпрос остава на по-заден план. Говорим за спортно узнаване и никога не го провеждаме с необходимата настойчивост. Имаше филмирани юнион игри на отбора на ГДР, но те имат ожно повече за нашия отбор.

След турнира в Темишоара се появиха похителни изказвания: „Отборът на ГДР еживява лека криза“, „Ние загубихме, но дяхме, че те имат много повече слаби места“. Но ние загубихме с 3:0 от Полша за минути!... И вероятно другите са видели също немалко слаби места у нас.

А сега в Италия системата е жестока (за рви път 6 групи и на финал отива само рвният отбор). В една група са първият и рвният отбор в света! Един от двата ще гадне. Сега тази група (ГДР, България, вения и Швейцария) е в центъра на внианието и организаторите преместиха срещите в Милано. Кой ще победи? Зависи от юго неща.

БЛОКАДАТА

Когато правилата се промениха и изчезна нятието „бъркане“, мнозина помислиха, че юкадата става един от леките елементи на лейболната игра. Това далеч не е така. Силте отбори играят остро нападателно, много мбинативно и разнообразно. Да се блокират арите на такъв противник не е лека задача. ска се много съобразителност, умение да се гатват ходовете на противника, бързина и йтно построяване на блока. И най-важното пълна МОБИЛИЗАЦИЯ от първия начал и удар до последната точка. Това за нашия бор е особено важно. От отпускането идт обикновено грешките и затова често се зва — в блокадата българите играят нестоянно. Освен това блокадата не е въпрос юмо на личните качества на отделния волейболист. Тя е колективен елемент, в който обикювено участвуват повече от един състеза-д.

Нашият отбор има добър начален удар и ва улеснява състезателите на блока. Да! ежду тези два елемента има тясна връзка. ащото колкото по-трудно противникът поеще първия удар, толкова по-леко ще се грази неговият отговорен удар. Проблемът е да : оценява това силно оръжие — началният дар — и да не се правят наивни грешки при юговото изпълнение точно когато е най-труд-) на целия отбор. Силен начален удар. Едн-мислие и точност при построяване на блока! ова означава твърде много за един отбор.

РАЗПРЕДЕЛЯНЕТО

Много често са ни завидвали за разпреде-лятелите, които имаме. Димитър Каров — колко пъти вече е посочван за най-добър ме-жду всички отбори на големи прояви? А не-говият опит не е малък — две световни пър-венства, две европейски, две олимпиади, един турнир за купата на Европа... И сега ще се разчита на него като основна единица. Но Ка-ров се включи късно в подготовката за това европейско първенство (лекуваше стари трав-ми в коленете). Той има точен усет, фино по-даване, уменията да види къде противникът е най-уязвим. Това го прави винаги необхо-дим за нашия отбор и опасен за противнико-вия. Но отскокът? Участието в блока? Сега това е проблем и за него, и за отбора. Сле-дователно често ще се налага отговорната ро-ля на разпределителя да се разпределя между повече хора — братя Трениви, Методиеви. Все-ки от тях има различни качества. Всеки може да бъде полезен в даден момент. Необходимо е без комплекс, нападателят да приемат смя-ната на един разпределител с друг и да изпол-зуват като оръжие силното, индивидуалното у всеки от тях. Когато се съчетае това с по-вече фантазия и простор на идеята, ще има по-малко грешки и по-малко нерви. Връзката между разпределителя и останалите пет в игрището е особено важна за изхода на срещите в наша полза.

ПОДГОТОВКАТА

Тя се води отдавна, целенасочено за евро-пейското първенство. Гонеше се най-добра спортна форма за Италия. Именно затова и на загубите на турнира в Румъния не бива да се гледа фатално. Сега трябва самите състе-затели да докажат, че участието им в тази подготовка е било пълноценно, че са годни за сериозно изпитание. Това трябва да дока-же и треньорът на отбора Робев, който ще ги ръководи в турнира. Лагер в Италия, турнир в Темишоара, подготовка в Белмекен и Со-фия — това бяха заключителните етапи. Раз-бира се, в тези етапи имаше и трудности. Ня-кои обективни, други създадени от самите състезатели. Искаме нашите волейболисти да покажат на европейското първенство в Ми-лано, че могат да преодоляват трудности, че ще играят като единен и бояк колектив. То-гава могат да ни дадат добър отговор на въ-проса: Как ще се представите, български во-лейболисти?

Отговорът е въпрос и на престиж за тях. Защото в последно време всички състезатели създадоха неприятни конфликти, които при-нудиха треньора Димитър Гигов да напусне състава, с който работи толкова дълго време, точно в навечерието на европейското първен-ство. Това бе и причина много дейтели на волейбола (и то не без основание) да пред-лагат сега, когато сме си осигурили място за олимпийския турнир в Мюнхен, на европей-ското първенство в Италия да замине един млад състав и нови хора да почувствуват пламъка на големите битки.

Димитър ДЖАРОВ

30 ГОДИНИ ЗА ТЕАТЪРА И 40 ЗА ФУТБОЛА ...

Петко Карлуковски. Мнозина добре познават това име. Но почти всички го свързват предимно с киното и театъра. И не много хора знаят, че този изтънчен наш актьор има и доста заслуги за спорта.

Дългогодишен член на пленума на „Локомотив“, постоянен член на комисията за пропаганда и агитация при дружеството, Карлуковски просто живее с успехите и неуспехите на софийските железничари. Ще го видите на почти всички мачове на футболния отбор, на много и различни спортни състезания. Ще кажете, малцина ли правят това? Но Петко Карлуковски прави и още много неща за своите спортни приятели. Сто пъти пъти той е излизал пред тях и ги е за владявал със своя хумор. Организиран е ве чери на естрадата с участието на много свои приятели и колеги, посещавал е спортните лагери на локомотивци и националните ни отбори. Със силата на своя талант, с оръжието на хумора и сатирата той се е борил срещу чуждите за нашия социалистически спорт явления, бичувал е и осмивал карьеристите, грубияните.

Затова и неговата петдесетгодишнина е не само театрален, но и спортен юбилей. Затова и никак не е чудно, че „Локомотив“ предлага заслужилият артист Петко Карлуковски да стане носител на още една титла — заслужил деятел на физическата култура...

В ролята на Боримечката

„На мач“ — момент от филма „Любимец 13“

Няколко дни един мой познат — редактор в „Старт“ — ме изненада по телефона. — Готов ли си да ми напишеш нещо по случай новия театрален сезон, който добре известният и на двама ни Петко Карлуковски ще започне вече като полустолетник... — Нима е вече на 50 години? — учудих се вместо отговор. — А на 100 ли искаш да е? — също с учудване ме засече редакторът. — Не мога да повярвам — казах и — за да му върна засечката, попитах: — Но до колкото си спомням, той е заслужил артист, а не заслужил майстор на спорта, та да пишете във вашия вестник... — Така е, но е бил и спортист, а сега е един от известните обществени физкультурни дейтели, член е на ръководството на „Локомотив“ и изобщо да имате да вземате, че е само актьор... — Предадох се. И се озовах в дома на колежата Карлуковски, за да се осведомя за неговите спортни интереси и изяви, защото театралните му са ми известни.

Навън беше горещо и затова започнах така: — Ти си бил малък преди 50 години, но все пак как се е решила майка ти да те роди в такъв горещ сезон?

— Едно време не е било както сега — засмя се Пещи. — Тогава хората са използвали лятото за работа и за раждане на деца, а не като нас — за море, планина и някоя друга работи... Родил съм се в 1921 лято в Бяла Слатина, а не в Карлуково, как то поддъгва името ми. От Карлуково е дяло ми. Той се е занимавал с мелничарство, а не с театър или спорт, защото тогава това е било модерното. Но мене ми харесваше повече кръглата топка, отколкото сплескани воденични камъни, които на всичко отгоре бяха и доста тежки. Станах най-солидният и сигурен бек в белослатинския тим — топката можеше да мине край мене, но противников играч — никога! Мнозина предпочитаха така и да си лягат веднага щом ме виждаха да се отправям към тях...

С време станах толкова ценен играч, че за да ме пуска да играя, баща ми получаваше двама работници в замяна, които работеха на нивата.

Жалко, че годините се изгъркаляха, а на терена има само една роля — и тя е свързана с много тичане! Няма като в театъра роли и за възрастни хора. А то сега не само възрастта ми е закръглена, а и много други работи. 30 години сценична дейност, 25 години работа в Народния театър „Иван Вазов“, 150 роли в театъра и киното, 3000 излизания на естрадата и... 40 години футболна запалняковщина.

— Чакай, чакай! Ти запалняковец ли си

или сериозен спортен деятел? — Има два вида запалняковци: добри и лоши. Против лошите се изказах на последния конгрес на ЦС на БСФС. И напълно поддържам всички мерки, които ръководството на съюза взема, за да не се изопачава любимата игра. Одеве се шегувах, но ако говорим сериозно, аз ненавиждам грубиянщината на терена, хулиганските изстъпления по трибуните, машинациите около ня кои играчи и резултати. Те са чужди на нашия спорт и в партийното решение правил но са посочени като несъвместими със социалистическия морал. Като гледам как ня-кой се разпасват на терена, мисля си как-во ли би станало, ако и на сцената се по-стъпва така — като видиш, че някой играе по-добре от тебе, и го светнеш през краката — нека носи гипс половин година... Футболът трябва да бъде хубав като спек-такъл. Той не е самоцелно зрелище, а трябва да възпитават в дух на благородство и красотата...

— А като си тъй по-големичък, не си ли опитвал и друг спорт, например борбата? — Три пъти. В ролята на Боримечката в „Под игото“ и два пъти в театъра — в постановки на Дановски и Мирски.

Боримечката е една от най-известните роли на Карлуковски. За нея той стана и лауреат на Димитровска награда. Играл е още и Бай Ганьо от драматизацията на Чекваш и Хр. Христов, Пържени яйца от „Женитба“, Продан Барата от „Вражалец“, Девушкин от „Тежко обвинение“, Болинщов от „Месец на село“ и др.

В киното има над 15 роли, някои от които в спортни филми, като „Любимец 13“. Но талантът му е свързан най-тясно и с естрадата.

— Обичам естрадата, защото е твърде близко до хората. Има и особена сила на въздействие. Отдавна мечтая да взема участие в една спортна естрада, но като са се запалнали писателите — не пишат и не пишат...

— Какво ще правиш през следващите 50 години? — опитах се да го изненадам с този неочакван въпрос, но той спокойно ми отвърна:

— Същото. На първо време ще увелича километрите на сутрешното тичане в парка, за да намалю килограмите от гърба си. Надявам се, че през следващите 50 години ще се роди и някоя хубава и смешна спортна комедия, та и аз да поиграя като хората на сцената...

На тръгване се уговорихме твърдо, че пак ще се срещнем на неговата стогодишнина.

Пенчо ЛИНОВ

ВАСИЛ СПАСОВ:

ЧАКА НИ ТЕЖКА СПОРТНА БИТКА

Селекционерът на нашия национален „А“ отбор Васил СПАСОВ бе много огорчен от неприятния резултат 1:3 в Мюнхен в контролната среща с олимпийския отбор на ГФР. Не му се приказваше за него. Но все пак...

— Този мач не трябва да се взема за мърка. В ония няколко дни нашите играчи не бяха настроени за игра — бяха излезли от една трудна седмица, мислеха за следващата не по-малко трудна във вътрешния шампионат. Не се хвърляха както трябва, особено през второто полувреме, когато дадоха прекалено свобода на противника. Сигурен съм, че същите тези състезатели биха играли много по-добре срещу Унгария. Все пак този мач ни донесе ползата да видим някои свои слабости, да преценим още веднъж качествата на някои играчи. Не може например да допускаме така леко да ни правят голове...

— Как гледате на мача на 25 септември в Будапеща?

— Той е важен. Той има така да се каже принципно значение не само защото може би ще реши много за понататъшното класиране в групата за европейско първенство, но и с оглед на бъдещето на националния ни отбор. Сигурно е, че в Будапеща ни чака тежка спортна битка, голяма, твърда борба. Затова първа задача на всички национални състезатели е да бъдат в деня на мача отлично физически подготвени! Ясно е, че не трябва да играем само отбранително, защото така сигур-

но ще загубим; това показа и последната среща Унгария—Югославия. Трябва с всички сили да се стремим и да вкарваме голове!

— Каква линия следвате при съставяне на отбора?

— Моето намерение е да доведем до добро състояние оня състав, който по беди Унгария с 3:0. Той има преимущество и от психологическа гледна точка. Разбира се, наблюдавам и други играчи — и за резерви, и за титуляри. Например един Дерянджиев...

— Не са ли малко конструктивните играчи в състава?

— Те изобщо са твърде малко в нашия футбол. При това обикновено са крехки, отбягват острите сблъсъци. А на мене сега ми трябва твърди бойци. Ще предпочета такива, макар да не са изискани в конструктивната дейност. Все пак освен Бонев и Петков има способността да строи играта...

— Как стоят нещата в нападението?

— Нужен ми е на предна позиция човек като Жеков, който да създава не прекъснато напрежение в защитата на противника, а и да открива поле и за другите.

— Могат ли унгарците да ни изненадат с нещо ново?

— Не вярвам. Наблюдавах ги няколко пъти, смятам, че ги познавам, аз всичко в тяхната игра е ясно. Надавам се до деня на мача да изучим подробно как да им противодействуваме.

СЕРИОЗНО ИЗ

БОЖИК: ПРЕДИ ВСЕКО ФУТБОЛНОТО ВЪВ...

— От златните години на унгарския национален отбор е минало много време. Как преценявате сега този „златен“ състав?

— Той бе съставен от отлични състезатели. Но като че по-важно бе обстоятелството, че те се допълваха отлично един друг. Всеки от нас бе различен от останалите. От друга страна, ние бяхме водени от едно чувство, което не мога да нарека иначе освен „футболно“. То ни караше да играем остро нападателно. Никога една топка във вратата на Грошич не ни изваждаше от релсите. Защото знаехме, че винаги ще отбележим поне един гол повече от съперниците си.

— Мислите ли, че при еволюцията на световния футбол „старият“ отбор на Унгария би имал успех и днес?

— За каква еволюция ми говорите! Кажете ми преди всичко имената на няколко играчи от изключителна класа. Има един-двама в Англия, още толкова в ГФР. И това е почти всичко.

— Според Вас еволюция в европейския футбол няма?

— Това не може да се твърди. Но има неща, които са очевидни. Треньорите просто забраняват на играчите да играят. Всичко е уплетено в безброй схеми и варианти. И всички те са продиктувани само от едно — отборът да не загуби. Всичко останало е на втори план.

НАЧАЛОТО БЕ ПРЕДИ ПОЛОВИН ВЕК

В старите бележници, в папките с вестникарски изрезки, в страниците на спортни издания преди десетки години, а и в личните спомени са запазени толкова много интересни подробности около спортни събития в миналото! Те са позабравени от побелелите вече съвременници, те са напълно неизвестни на младите. А припомнянето им не е само някаква каприз — „виздате ли как бе някога!“, в него има и навлизане в една твърде любопитна история.

Как бе установен например първият ни контакт с футбола на унгарците? Кои са първите ни мачове с техни клубни отбори? Кога бе поставено началото на срещи между националните ни единадесеторки?... А има и почти неизвестни неща около първото ни включва-

не в турнир за световно първенство — и то е свързано именно с двустранно пресвяване с унгарците...

1. Някога, преди близо половин век, и между народните мачове се уговаряха не като сега! В предварителните преговори се уточняваше кой, от чия страна ще бъде реферът, с каква и чия топка ще се играе, кой и по какъв начин ще гарантира финансовите условия и пр., и пр. И като че ли повече време погледнаха грижите за уговарянето на един мач, а не спортно-техническата подготовка за него!... Така през есента на 1923 г. в София гостува един будапещенски тим, оповестен при рекламирането му с името „ФС 33“. Той

Инок. Борис Апостолов (в средата) в неравен двубой със знаменитите за своето време унгарски футболисти Суца и Силаги (Унгария — България, Будапеща — 25 май 1952 г.)

победи и трите си противника: „Славия“ — с 5:0, „Футбол клуб“ — със 7:1, „Левски“ — с 1:0.

Огорчението от трите загуби беше, разбира се, много силно. И повечето от обвиненията за тях се сипеха главно към рефера Секей Гейза. Особено за последния мач, изнервил до крайност 15-хилядната публика на игрище „Юнак“... Но общото превъзходство на унгарците, тяхната „стегната и системна комбинационна игра“ не можеше да се отрече — тя бе признавана в оживените и разпалени коментари, тя намери място и в оценката на печата. Много неща в действията на унгарския тим на терена правеха поразяващо впечатлението. И това, че централният нападател твърде често играе изтеглен назад, и това, че вратарят се намесва в наказателното поле като трети бег и отбива топката с крак, и това, че единият от беговете (левият) понякога ставаше инициатор на контраатаки, като активно се включваше в тях...

Един от играчите на този унгарски тим, дясното крило Липолд Крамер, през 1948 г. бе отново у нас — вече като треньор на „Ботев“ (Бургас). В разговори с него ние се връщаме много години назад и той ми довери, че „ФС 33“ всъщност е бил една комбинация от играчи на силните будапещенски тимове ФТС и МТК, тръгнала през свободните месеци на турне, „за да припечели нещо“. Точно по това време, в периода 1922—1923 г., откритият професионализъм правеше вече първите си стъпки в стара Унгария, където футболът имаше повече от 30-годишно развитие, където мачовете се бяха превърнали в постоянен спектакъл за развлечения на хиляди хора.

2. Първата среща между национални отбори на България и Унгария се състои в края на август 1929 г. в Будапеща. Това бе и първото по-продължително „турне“ на нашите национали в чужбина. Уговорено на едно разширяващо се приятелство и сътрудничество между футболните федерации на двете страни,

гостуването осигуряваше четири мача, разкриваше възможност за обиграване на нашия отбор, за копиране доста нещичко от майсторството на унгарските футболисти.

В двубоя на 22 август в Будапеща (който единствен е регистриран и у нас като международна среща) нашите футболисти се държаха твърде добре, макар и да загубиха с 2:3 (0:2). Особено успешни бяха последните минути, когато два гола на Н. Стайков доведоха отбора до почетна загуба. Два дни след това българският тим игра срещу единадесеторката на Средна Унгария в Кечкемет и спечели с 2:1. На 27 август в Бекешчаба българите победиха Южна Унгария с 5:3, а след това два дни — вече и твърде преуморени — трябваше да отстъпят пак в Будапеща пред силния железничарски сборен състав на Унгария с 0:2.

— Какво си спомням около това турне ли? — разказваше ми неотдавна участващият в тогавашния ни отбор Иван Михайлов. — Преди всичко едно трудно пътуване с параход по Дунава, което продължи цели четири дни. Не разполагахме с пасажерски кабинки. Изчакавахме пътниците да се нахранат в ресторанта и се просавахме по масите да спим. Или по палубата. Така беше на отиване, същото се повтори и на връщане. В Будапеща бяхме обградени с голямо внимание. Най-първо бяхме настанени в големия хотел „Колчезум“ на ул. Ракоци... Унгарците и тогава играеха много добре, бяха наистина силни майстори и ние имаше какво да научим от тях... Впечатленията ни от това първо гостуване в Унгария са много трайни...

— А имахте ли пари? — питах го предизвикателно.

— Имаше, разбира се — всеки от нас получаваше дневно за дребни разходи по едно пенгво!...

3. Катастрофалната загуба от Испания в Мадрид през 1933 г. и последващото непосред-

ДРЕВНИ И ВЕЧНО МЛАДИ

Давид ИМЕДАШВИЛИ
кореспондент на АПН

На територията на тбилиския хиподром е построен покрит манеж. Под лехия му покрив има терен за конкур-низи с размери 62 на 21 метра, всевъзможни сервисни помещения, уреден е и музей на конния спорт. Първи изпробваха новия терен двама заслужили майстори на спорта — олимпийският шампион на обездка Иван Кизимов и световният шампион в отборните състезания Иван Калита.

В новия манеж ще се организират състезания по обездка, волтижировка, преодоляване на препятствия, пушбол, както и по някои други

спортове: бокс, борба, волейбол, баскетбол, лека атлетика.

При откриването на манежа министърът на съхозите в Грузинска ССР Михаил Гвинджилія каза: „В нашата република конният спорт е особено популярен. В 132 физкультурни колектива с класическите дисциплини на конния спорт се занимават около 3 хиляди души. А поклонниците на националните дисциплини са над 5 хиляди. Новият манеж ще помогне на грузинските спортисти да се готвят по-добре за големите състезания, ще привлече в секциите по езда стотици юноши и девойки, ще

усили интереса към старинните национални конни игри.“

Последните думи са казани не случайно. Народните конни игри и днес се ползват с голяма популярност. Те са възстановени въз основа на древни източници. Например правилата на грузинската национална конна игра чхенбурти (на снимката) — игра с топка на коне, при която се използва специална ракета с удължена дръжка — са били възстановени въз основа на един стихотворен текст на кахетинския цар Теймураз II, живял преди повече от два века.

В Грузия съществуват няколко разновидности на чхенбурти: чогабурти, когато всеки играе индивидуално и за победител се смята оня, който най-много пъти е бил във владение на топката; кванчис-цама, когато е забранено топката да се вдига във въздуха, а се придвижва по земя към противниковата врата със стик; радрабагани, когато конникът с пълна бързина трябва три пъти да подхвърли топката във въздуха и да я закрепи на ракетата.

С не по-малка популярност фед народа се ползват и други игри: мапула — надбягване в затворен кръг,

кабахи — състезание, при което конникът, въоръжен с лък и две стрели, в движение трябва да свали купа, закрепена на 10-метрова височина, чехва — подрязване на лоза, итдан дашвеба — спускане по склона и най-после нито един празник в Грузия не минава без лело — своеобразен конен хокей на трева.

Много веселие предизвиква играта мипатижеба (покана), при която жена води за поводите кон и можда покани когото и да било от зрителите да изпълни всички показани от нея упражнения. Който допусне поне една грешка, напуска терена, жената търси следващата си „жертва“.

Един от най-старите гимнастически коне в света — реликвата на музея във Фрайбург.
Гимнастиката воюва със старостта. Ето 76-годишният Паул Либерт е все още редовен участник във фрайбургските спортни празници.

ФРАЙБУРГ ПОСРЕЩА ГОСТИ

Два пъти в годината малкото градче Фрайбург в долината на река Уишрут се изпълва с гости: през август, когато тук идват приятелите на спорта, за да почетат паметта на Фридрих Лудвиг Ян, наричан в ГДР „баща на гимнастиката“, и през септември, когато уличните му се задръстват от посетителите на традиционния винарски фестивал.

Не случайно Фрайбург е известен като „перлата на Уишрут“. Много трудеци се от Хале и Лайпциг намират отмора в красивите му околности, бродят по хълмовете, засадени с сорн и лозя, отбиват се в градския музей, за да хвърлят поглед назад, към миналото.

В подножието на замъка Нойенбург, който издига кулите си над града, има една къща. Всяка година през нея минават по 80 хиляди посетители. Това е някогашното жилище на Фридрих Лудвиг Ян, превърнато сега в музей. Тук „бащата на гимнастиката“ е живял и работил от 1825 г. до смъртта си през 1852 г. Гробът му е винаги обсапан с цветя.

На времето със своя призв за „патриотична гимнастика“ големият педагог и патриот се е стремил да привлече целия народ към спортни занимания, да подготви младите за освободителната борба срещу господството на Наполеон. Преследван от реакцията заради „разпространяването на опасни идеи посредством гимнастиката“, Ян е бил под полицейско наблюдение през последните години от живота си. В градските архиви на Фрайбург

се пази копие от едно писмо на Едуард Арнолт, съвременник на Ян, който съобщава за основаването гимнастически клуб в града през 1840 г. и за усилията на реакционните сили да потъпчат прогресивните идеи. А, оригиналът на този исторически документ се намира у 91-годишния гимнастик Вилхелм Дрьослер. Ако го видите как изкачва стълбите като младеж, никога няма да повярвате, че е на такава възраст. Тъкмо той ви показва една от най-големите гордости на Фрайбург — гимнастическият коп, смятан за един от най-старите в света: изработен е през 1812 г. Вилхелм Дрьослер обича разходките. Спортът го е запазил млад. Дори днес той е сред най-запалените привърженици на масовите кросове, организирани всяка година тук в памет на Фридрих Лудвиг Ян.

„Ходете, бягайте, хвърляйте, скачайте, пренасяйте тежести. Това не струва нищо, може да се прави навсякъде, достъпно е като въздух... Всеки има нужда от него.“ Тия думи, казани от Ян преди 150 години, звучат с особена сила днес, във века на автомобилите и автомобилите, когато физическите упражнения са ни по-нужни от всякога. Тия думи могат чудесно да послужат като мото на масовите състезания, които всяка година през август събират във Фрайбург стотици и хиляди спортисти от цялата Германска демократична република.

Карахайнц ФРИДРИХ

СРЕЩА С МАШИНАТА

Д-р М. ЕВЕ
ПРОФЕСОР ПО МАТЕМАТИКА
ЕКС-СВЕТОВЕН ШАМПИОН
ПРЕЗИДЕНТ НА ФИДЕ

Днес все по-често се отнасят към електронната машина като към човек. Наричат я „големия брат“, когато говорят за нея, американците употребяват лично местоимение. И все пак може да се счита, че очовечаването на машината е безсмислено, тъй като тя само изпълнява дадените от човека команди. Но общувайки с машината, е много трудно да се избавиш от желанието да я считаеш съзнателно същество. Това разбрахме ние с майстор Мюринг, когато преди няколко месеца заставахме пред машината, за да играем с нея на шах, и не можахме да минем без неочакваното „т-с-с-с!“ И не защото се бояхме, че ще попречим на машината да мисли, а защото не искахме да ѝ дадем възможност да се възползва от нашите разсъждения на глас при избора на вариантите.

Впрочем и надписите, появяващи се от време на време на екрана, произвеждаха впечатление за общуване със съзнателно същество. Когато аз понякога грешах при означаване на своя ход с описателна нотация, на екрана незабавно се появяваше: „ходът е невъзможен“ или „ходът е нееднозначен“.

По-леко е да се пише за машината, която играе на шах, отколкото да се играе с нея. И не защото машината е много силна, а защото тя е достатъчно добре подготвена. Електронната машина с невероятно бързо темпо прави серия от неловни ходове и у мене досега се е запазило усещането, че тя би могла удачно да използва груба грешка. А кой поне веднъж, при това в бърза игра, не е допускал груби грешки? С мене такива нещастия са се случвали неведнъж, а при нервната обстановка, която е неизбежна при първа среща с електронния шахматист, трябваше да бъда двойно по-внимателен.

Преди всичко поражая производителността на машината, която играе на шах наред със своята основна работа. Ние с Мюринг гледахме непрекъснато сменящите се на екрана редове от цифри, отнасящи се към другите видове дейности на машината, изпълнявани едновременно. Отначало за нашата партия в машината даже нямаше място. Най-после дойде нашият ред. На втория екран се появи шахматна дъска с начална позиция. Машината „попита“ (разбира се, на екрана) искаме ли да играем с белите фигури. В

отговор на нашето „не“ партията започна. Машината „записа“ имената на партиите: бели: електронна машина ЦЕДЕЦЕ 6600, черни: д-р М. Еве, и предаде хода 1.e4. Освен това тя пусна часовниците. На всяка партия се даваха по 10 минути, следователно „блиц“. Бързо последваха ходовете 1... e5 2. 0c4 Kf6 3. Kc3 K:e4 4. K:e4 d5 5. 0b5 шах.

5... c6 6. 0d3 d:e4 7. 0:e4 0:d6 8.d4! e:d4 9. D:d4 0—0 10. Kf3 De7 11. 0r5 f6 12. 0e3 Ka6 13. 0-0-0 0c7 14.c4. Вижда се, че освен за развитието и контрол над полетата машината мисли и за други работи. С последния си ход тя подготвя отстъпление на офицера за създаване на матова заплаха чрез D:d3 или De4. 14... 0e6 15. 0c2 Kd4 16. 0v1 Taд8 17. De4 f5. Жалко, черните забелязаха заплахата! 18.Dx4 D:x4 19.K:x4 v6 20.v3 f4 21.0d4 e5 22.0c3 Kc6 23.T:d8 T:d8 24.a3.

Докато аз в продължение на няколко секунди обмислях следващия ход, се случи нещо неочаквано: машината заяви, че съм загубил, десет минути са минали и аз съм пресрочил времето. Изясни се обаче, че времето, необходимо за обозначаване на ходовете и натискане на клавишите, е напълно отнесено за моя сметка. Понсках допълнително време за обмисляне и пристъпуващите на партията специалисти се съгласиха с това. Аз получих още десет минути, но за всеки случай започнах да играя по-бързо!

24... Te8 25.0c2 Kd4 26.f3? r5 27.0:d4 e:d4 28.Kf5 0:f5 29.0:f5 Te2. Най-после получих конкретно преимущество! 30.0x3 Te3 31. Ць2 0e5 32. 0e6 шах Цг7 33.0d5 Te2 шах 34.Цa1 d3 35.0e4 d2 36. Цс2? Първата груба грешка на машината. След 36.Td1 T:r2 37. Цс2 T:r2 белите можеха още дълго да се зацъпват. 36... Te1 37.Ц:d2 T:x1 38.x3. Аз помислих, че машината се предава, но такава възможност не била предвидена при съставяне на програмата. За това тя би трябвало да извърши огромна допълнителна работа, защото големите материални загуби не са единствен критерий за предаване.

В тази партия машината игра неловно, особено като се има пред вид малкото време за мислене. Разбира се, силно впечатление прави способността на машината понякога да взема целесъобразни решения, като взема предвид хиляди различни фактори. Но основният въпрос е: „Ще може ли машината да достигне силата на майстор или гротмайстор?“ Приведената партия дава малки основания за положителен отговор на този въпрос. Машината играе по общите стратегически канони, но такава човешко качество като изобретателност у нея напълно отсъства.

КАПИТАНЪТ Е ЗА ПРОДАН

БРАЗИЛИЯ

Съветският журналист Игор ФЕСУНЕН-КО, кореспондент на Съветското радио в страните от Латинска Америка и автор на книгата „Пеле, Гаринча, футболът...“, неотдавна разговаря с капитана на бразилския национален отбор Карлос Алберто. Ето част от това интервю, в което известният защитник между другото твърде много говори за нападателите.

— Как оценявате нападателните линии, срещу които играхте на световното първенство в Мексико!

— Много ми харесаха перуанците. Галардо, Кубиас и Байлон са майстори от най-висока международна класа, които по техническите си възможности се доближават до най-добрите бразилски нападатели. Мога да посоча също уругваец Кубиас, румънец Думитраке, чехословак Петраш и Боби Черлтън.

— А от вашите съотечественици!

— Преди всичко Пеле, Жаирзиньо, Тостао, Ривелиньо, както и Пауло Цезар. Сред ония, които не играха в Мексико, но изпълват с класата си, мога да посоча Зекиня от „Ботафого“, Еду от „Сантос“... и още много други. У нас отборите непрекъснато се обновяват, появяват се млади футболисти.

— Кой ще може да замести Пеле!

— Мисля, че най-достоеен приемник на нещия „крал“ сега е Пауло Цезар от „Ботафого“ — изключително техничен, неуморим нападател. Той играе еднакво добре и в полузащитата, и на левия фланг, и като централен нападател.

— Как ръководителите на бразилския национален отбор съумяха да постигнат толкова добра психологическа подготовка на футболистите за Мексико, след като в миналото тук имаше сериозни неблагоприятия!

— Струва ми се, че главна причина за добрата ни психологическа подготовка беше отличната ни физическа подготовка. Работата е там, че след победите световно първенство през 1958 и 1962 г. започнахме да лежим на лаврите си и европейците, най-вече англичаните, успяха да ни изпреварят във физическата подготовка, което заедно с редица други фактори доведе до провала ни през 1966 г. в Англия. Затова ръководството на националния отбор постави пред треньорите по физическа подготовка задачата това изоставане да бъде ликвидирано. Работихме много и през последните месеци преди първенството физическите ни показатели — бързина на бягането, издръжливост, сила, височина на отскока — се следяха постоянно.

което ни позволяваше да съдим за степента на подготовката. Ако по-рано, преди година, при „тест на Купър“ някой от футболистите пробягваше за 12 минути 2000 метра, а в навечерието на заминаването за Мексико показателят му достигаше 3000 метра, то ва бе нагледно доказателство, че физическото му състояние е значително подобро.

„Тестът на Купър“, за който говори Карлос Алберто, заслужава по-особено внимание. Година и половина преди началото на първенството в Мексико треньорът по физическа подготовка на бразилския национален отбор Коутиньо замина за САЩ, за да се запознае с най-новата методология в областта на физическата подготовка. Там той проучи изследванията на професор Кенет Купър, който бе разработил една твърде проста и ефикасна система за физическа подготовка. Тя позволява не само да се усъвършенстват физическите способности на човека, но и да се упражнява динамически контрол върху резултатите от тая работа. Методът на д-р Купър е изграден върху серия най-прости физически упражнения, на първо място бягане, като постиженията на всеки от трениращите постоянно се регистрират. Купър е разработил няколко таблици за хора от различ-

Карлос Алберто

ни възрастови категории. За спортистите разработена таблица, при която за физически като им състояние се съди от разстоянието пробягвано за 12 минути с пълно изразходване на силите:

- I категория (много слабо) — под 1600 метра.
- II категория (слабо) — от 1600 до 2000 м.
- III категория (удовлетворително) — от 2000 до 2400 м.
- IV категория (добре) — от 2400 до 2800 м.
- V категория (отлично) — над 2800 м.

В самото начало на подготовката, едн година преди първенството, повечето от бразилските национали пробягвали за 12 минути от 1500 до 2500 метра. „Тестове на Купър“ се вършели редовно и когато показателите на футболистите започнали да растат, треньорите се убедиха, че избраната система за физическа подготовка дава добри резултати.

Тая година капитанът на „Сантос“ Карлос Алберто бе даден от своя клуб „на заем“ за 6 месеца на „Ботафого“. Това бе ловак машинация, от която страдаха личните интереси на футболиста, защото според бразилското футболно законодателство при обикновеното продаване от един клуб на друг играчът има право да получи 15% от продажната си цена. В края на 6-месечния срок Карлос Алберто пожела да остане в „Ботафого“, но „Сантос“ поиска за него фантастичната за Бразилия сума от 250 хиляди долара. И понеже бедата никога не идва сама, в последния си мач с фланелката на „Ботафого“ Карлос Алберто бе тежко контузен. Обзети от „хуманни“ чувства, ръководителите на „Сантос“ заявиха, че няма да оставят футболиста в нещастие му: след като оздравее, той ще продължи да играе в „Сантос“ или ще бъде продаден на някой друг клуб, ако предложенията за подобна сделка са приемливи... Сега Карлос Алберто е в гипс и не знае какво го очаква. Желаящите могат да се наредят на опашката и да се пазарят: капитанът на трикратните световни шампиони е изложен за продажба.

Тренировка на футболистите от националния отбор на Бразилия, водени от Пеле

«ГОЛЕМИТЕ» КРАЧАТ НЕСИГУРНО

ПОЛША

След първите няколко кръга от новото първенство на Полша таблицата за временното класиране изглеждаше твърде необичайно. Със серия от победи начело се укрепи „Рух“ (Хожув). Още е рано да се каже каква ще бъде по-нататъшната съдба на тоя амбициозен отбор, чийто основни стълбови са полузащитникът Була и централният защитник Ви чорек — известни национални играчи. Работата е там, че и миналата година „Рух“ имаше силен старт, но после отпадна от борбата за призовите места, защото средната възраст на отбора е най-голяма измежду всички в групата на майсторите и в хода на продължителния сезон това дава отражение.

Добро бе началото и за „Заглембе“ (Соснозец). Възраждането на тоя колектив се свързва с възраждането на основния му нападател Ярошик и треньорът на националния отбор Гурски не скрива задоволството си от тоя факт.

А фаворитите — „Гурник“ и варшавската „Легия“ — крачат несигурно. И колкото по-скоро се изживе тяхната нестабилност, толкова повече ще укрепнат надеждите на футболна Полша, защото тия два клуба са главни доставчици на националния отбор. В „Легия“ незадоволителна форма показват Гадоха, Дейна и Блаут от което страда нападателна

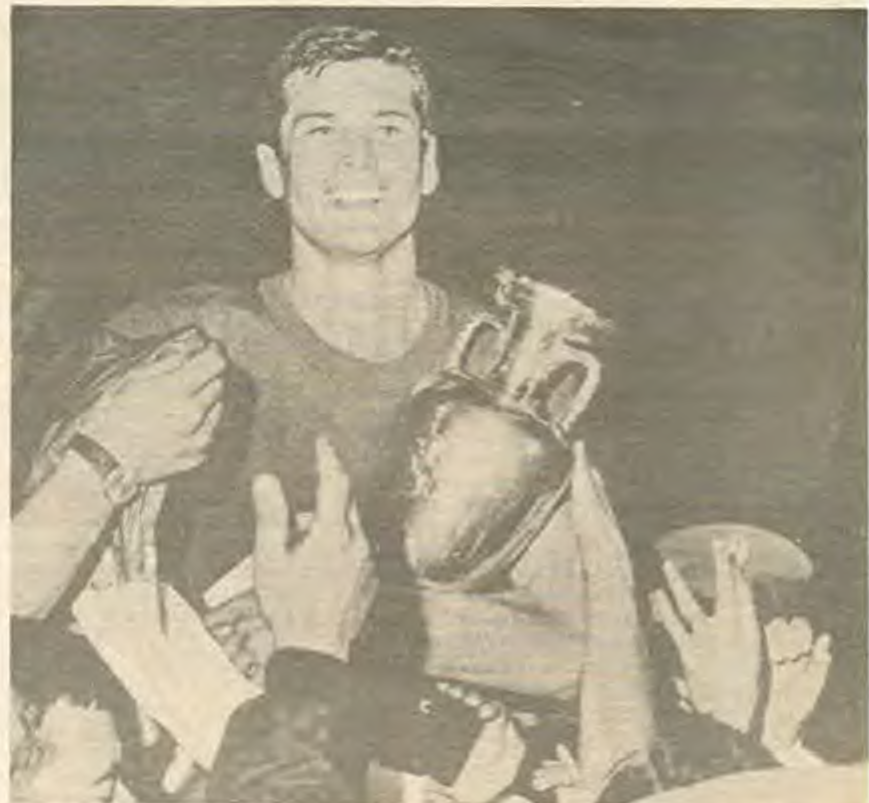
та игра. Отново се прибягна до услугите на вече „пенсионирания“ Брички, но това е мярка, на която може да се разчита само временно.

Още по-зле с точките е „Гурник“, който остава верен на сградата си към пътувания. След втория кръг от шампионата миньорите гостуваха в Испания и донесоха оттам купата „Принципе д'Еспания“, побеждавайки на финала в международния турнир „Торпедо“ (Москва) с 2:0. Но това бе малка радост за привържениците на популярния клуб, които с не търпение чакат по-добри дни в сегашното първенство на страната. В строя вече влезе и Любански, но за сега не се проявява с нещо по-особено, не бе извикан и в сбора на националния отбор, с който започна подготовката за мача с Турция.

Заедно с „Гурник“ в Испания бе и треньорът на националния отбор Гурски, който използва престоя си там, за да се ориентира за силата и възможностите на испанските аматьори — противници на полския (и на българския) олимпийски отбор в квалификациите преди Мюнхен.

Ще се върнем още веднъж към първенството на страната, за да отбележим, че прави впечатление повишената строгост на съдиите при отсъждането на 11-метрови наказателни удари. Докато в миналото те позволяваха на защитниците да играят по-твърдо, сега броят на дузпите се увеличи. Тая тенденция е резултат от преобладаващото мнение, че подобно толериране на защитниците в националния шампионат създава у тях вредни навици и води до нежелателни неприятности в международните мачове, тъй като чуждите съдии много по-стриктно санкционират нарушенията в наказателното поле.

Нападателят на „Легия“ (Варшава) Гадоха (вляво) срещу стопера на „Гурник“ — Ошлизко

ИТАЛИЯ

ДВА РЕКОРДА НА ФАКЕТИ

Капитанът на „Интер“ (Милано) и на „скаудра адзура“ — италианския национален отбор — Джачинто Факети очаква тия дни своя 59-ти мач със сивата фланелка на Италия. С това световноизвестният защитник ще надмине по броя на участията си в „А“ отбора своя сънародник Алберто Калигарис и ще стане италиански рекордьор. Постигането му сигурно значително ще се подобри, тъй като Факети смята да играе активно футбол още няколко години. Именитият футболист е пред прага на още един рекорд. Известен с нападателния си маниер на игра, досега той е отбелязал за своя „Интер“ 49 гола в мачовете за първенство на Италия. Прекриването на границата от 50 гола, което вероятно ще стане още тая есен, ще бъде забележителен успех за един защитник. Освен това Факети е отбелязал 11 гола в мачовете на „Интер“ от европейските клубни турнири и други 3 гола в състава на националния отбор.

ПЪРВИТЕ СРЕЩИ НЕ ДОНЕСОХА МН

3:0...като резултат е добре

Първият от двата двубоя с „Партизани“ (Тирана) в турнира на еаро пейските шампиони е спечелен. Зрителите напускоха стадиона със смесено чувство — трите гола бяха надеждна преднина, но те биха били по-добри, ако бяха постигнати с хубава игра. Струваше им се, че голчетата бяха паднали случайно. Нали първият бе реализиран, след като вратарят изпусна топката. Нали така бе и с третия! А вторият бе постигнат от дузпа...

Мачът е нещо неповторимо и никой не може да каже дали ако голчетата не бяха реализирани по този начин, нямаше да има други, постигнати от комбинационно действие. Играта е богата, създава безброй възможности. В нея има и такива моменти на ентусиазъм на гледателите. Но това са положения, които не винаги се реализират. И ако се вникне по-дълбоко в ситуацията, ще се види, че все пак е имало освен прикосна на вратаря още и навременно и точно участие и на други. Например хубавият удар с глава на Никодимов, смелият, устремен пробив на Б. Колев в наказателното поле на албанците и особено навременните появявания на Атанасов и Марашлиев на нужното място, за да използват резултатно грешката на вратаря Мухедини. В края на краищата на много отбори и на много играчи липсва именно това чувство за позицията на гола, както и миналото имаха Д. Милинов, Д. Ташков, Д. Йорданов — изявените голмайстори.

се работи да бъде използвано най-добре умението на А. Никодимов да играе с глава. Но все сме с чувството, че този процес върви бавно, че много скрити възможности не се използват пълно.

Известно е, че Никодимов може да спечели всяка висока топка — той скача една глава над останалите състезатели от полето. Но сега не винаги той получава топка при корнер или свободен удар (впрочем при свободен удар почти не сме видели да се търси Никодимов за удар с глава). Ясно е, че не е задължително корнерите да бъдат изпълнявани от крилата, те може да бъдат изпълнявани и от други състезатели при условие, че ще имат способността най-точно, като с ръка, с определена сила и на определена точка да намерят Никодимов. Това трябва да бъде предварително обмислено в някоя варианта, да бъде предварително протренирано, за да изненадва противника, а не собствените играчи! И второ — Никодимов сам трябва да обогати своя начин на действие, да не се стреми при всяко положение да бие във вратата, защото то не винаги може да осъществи силен удар при съпротива на съперника. Трябва да се помисли за обогатяване на комбинацията, като топката се сваля точно в определена зона на другите нападатели или на притичващи халфове.

С впечатление сме, че Никодимов е богата мина, която не се разрабтва...

АКО БЯХА ОПИТНИ НАПАДАТЕЛИ?...

НЕИЗПОЛУЗВАНО ДОКРАЯ

Беседвали сме с треньора М. Манолов и той ни е уверявал, че доста

В 17-та и 32-та мин. албанските нападатели имаха много удобни положения за гол. Особено чисто бе първо-

то: Пано напредна вляво, „щипна“ топката и излъга Пенев — и изведнаж се озова сам срещу смаяния Филипов, някъде пред точката за дузпа. ЦСКА има щастието албанецът да не нанесе точен удар...

И си мислехме, че за един голям отбор не е позволено да бъде поставян по такъв елементарен начин в трудно положение. Припомнихме си също такива положения и при някои срещи за първенството у нас. Вярно е, че в името на един по-нападателен футбол ЦСКА „Сеп. знаме“ възприема в защита игра в линия, уповава се на добрите качества

на своите централни защитници. Но дали това е достатъчно при една по-силна конкуренция, каквато може да ни предложат например европейските турнири?

Тук се съдържа и една друга опасност. Пенев привиква да играе в линия, да разчита на „изкуствените засади“. В националния отбор обаче от него ще искат друго — да бъде ясно откритият последен играч зад линията на защитата. Няма ли да му е трудно да се преустрои? Няма ли да запада, заедно с другите свои колеги в неудобно положение срещу нападатели, които ще бъдат много по-силни от скромните албанци?...

НАПАДАТЕЛИТЕ — ДЛЪЖНИЦИ

Повече очаквахме от нашите нападатели в този мач. Фактически само

Цв. Атанасов бе на висота — острокрило при почти всеки подход към вратата на противника. Той създава най-много опасности за албанците този ден. Но Жеков не се прояви. Якимов и Денев — също. (Последните двама бяха сменени — и това е твърде показателно за оценката на треньора в оня момент!) Много от акциите бяха провалени поради прибързаност.

На другия ден видяхме пример холандците от „Спарта“ — как при всяка опасна акция в близост до „свещената“ врата хладнокръвно, без да бързат, изстискаваха венчко от позицията, за да я направят най-надеждна; стремежът им бе сигурно да вледят топката, изчакваха на хлъзгави терен съперника да срещне, за да се възползват най-добре. И се възползуваха...

Александър ЯСНИКОВ

В първия мач срещу „Партизани“ Цв. Атанасов бе най-активен от нападателите на ЦСКА „Септемарийски знаме“. Той стана автор и на първия гол.

Снимка: Иван ПОПОВ

И нападателите, и бранителите на „Левски—Спартак“ бяха често пред вратата на „Спарта“, но... 1:1!

Силата на логиката

Още чувствуваме горчивия вкус от фактическата загуба на „Левски—Спартак“ срещу „Спарта“ (Ротердам) в първия мач от турнира между носителите на националните купи. А бяха оптимисти. И основателно: „Левски—Спартак“, нашият вицешампион, носител на купата на Съветската армия и лидер в настоящето първенство, имаше за противник „Спарта“ — в най-добрия случай третия отбор на Холандия (значително под класата на „Аякс“ и „Фейенорд“), победения на финала за купата на своята страна, не най-силния в сегашния индърландски шампионат.

Но тези представи се оказаха формални. ЗАЩИЩАВАЩАТА СЕ „СПАРТА“

Да се спрем първо на играта на гостите от Ротердам. Защото те дадоха тон на мача, те го диктуваха.

... А почти през всичкото време „Спарта“ се защищаваше. (Очевидно не подценяваше „Левски—Спартак“). Пред вратаря Дюесбург бе разгнната верига от пет състезатели — Венекер (2), Терхорст (3), Айкенбрук (4) и Фишер (5), като между тях играеше леко напред и в помощ на всички Валбек (9). „Метачи“ според нуждата на момента биваха и Айкенбрук, и Терхорст. В средата на терена, като аванпостове на отбраната действуваша Ван ден Беев (6) и Ботфелд (7). В тяхна помощ постоянно се озоваваше дългокосият Хайерман (8), та дори понякога и Кристенсен (11), а само Клининг (10) оставаше постоянно сред отбраната на „Левски—Спартак“.

Това бе накусо изградена защита, при това съставена от същински изпълнители, които не заеха шо-е умора. Всички действия на холандците се отличаваха със забележителна си синхрон, бяха енергични, мигновени, точни. Неимоверно подвижни, те бързо и твърдо се преустройваха и възнавяха в двубойте решително, но спокойно. Пасовете им бяха

контраатаки, в които изтъкваше техническото умение, тактическата съобразителност и рационалната целестреителност на гостите. Това бе състав, който знаеше какво иска, какво може и не щадеше нищо, за да го постигне. Затова взе своето.

АТАКУВАЩИЯТ „ЛЕВСКИ—СПАРТАК“

Няма да е пресилено, ако кажем, че „Левски—Спартак“ в девет десети от мача атакуваше своя противник. Започна вдъхновено, дръзко, настойчиво, но... безплодно. И ентусиазмът му бързо се изпари. Десетки опити за пробиви се развиха в защитната стена на „Спарта“. Защото в нападателните действия на синьо-белите липсваше внезапност, бързина, находчивост. Намеренията им бяха лесно разгадавани и парирани. В двубойте не проявяваха твърдост. „Левски—Спартак“ бързо изчерпи бедния си арсенал от средства за атака. Стана ясно, че не знае какво да прави. Липсваше творческа мисъл. Как иначе да си обясним например факта, че се прибгаваше най-често до центрирания на топката пред вратата високо, където защитниците на „Спарта“ бяха безпогрешни?

Не може да се каже, че не бяха създадени големи възможности. Но те бяха програмирани поради липса на бърза реакция, съобразителност и достатъчно техническо умение, а някой — с навини и обръкани ходове.

Но да не вникнем само в нападателите. Нима може да се прости на защитниците, които се обръкнаха от само няколко контраатаки, една от които се превърна в гол?...

На терена видяхме два отбора, различни по стил на игра, по степен на физическа мощ, по техническо умение, по тактическа зрелост. Всяко сравнение, уви, е в полза на ротердамските футболисти.

Футболистите на „Левски—Спартак“ не направиха по-лесното тук, в София, и сега във втората среща трябва да гонят много трудното срещу един отбор, който в своя во-

Неприятните загуби на „Локомотив“ (Пд) и „Ботев“ (Вр) в техните първи мачове от турнира за Купата на УЕФА просто ни предизвикаха да отидем на аерогара София при завръщането на отборите от Йена и Загреб. Ст. треньорът на „Локомотив“ Иван Манолов и треньорът на „Ботев“ Янко Гелов (ст. треньорът Илия Панев пътуваше отделно с автомобил) изразиха най-напред недоволство от съдвестството. Но само тук ли са причините? Както знаем, стартят и на двата отбора в първенството на страната не предизвикваха особен оптимизъм.

В ЙЕНА — Отборът на „Карл Цайс“ — сподели Ив. Манолов — е постоянен еталон на футбола в ГДР. Осем от неговите играчи влизат в националния състав на страната. Това, разбира се, респектира. Като прибавим и твърдостта на някои от йенските футболисти, трябва да каже, че нашият отбор направо се изплаши. До първия гол в 20-та мин. и в голяма част от второто полувреме „Локомотив“ имаше инициатива, но всичко приключваше до наказателното поле на домакините. Все пак на Г. Василев се удаде да отправи голям удар, но топката бе избита от самата линия на вратата.

В ЗАГРЕБ — Резултатът от мача е наистина катастрофален — заяви Я. Гелов. — Независимо, че спортното щастие бе на страната на „Динамо“ — помислете само, мачът започна с два гола от дузпи в не-

Конрад Вайзе — най-добрият играч в терена в Йена — в двубой със Стамболици. Снимка: ДФ/Фро

гова полза! — това е отбор с голям опит със завидна международна рутинна, който с рядко майсторство умее да наказва всяка грешка пред вратата на противника. Ние се почувствувахме пред такъв съперник плахи като новаци, въпреки че играхме по-добре, отколкото в мачовете за първенство. Към вратата на Стинич бяха отпратени няколко удари, но само Йорданов успя в 85-та мин. В противовес на това Тасев бе не само наполовината и Стинич, но и на себе си и след двата гола от дузпите леко допусна да му бъдат направени още четири.

Съзнателно зададохме на двамата треньори един и същ въпрос: „Дали съперниците бяха толкова силни или ние — толкова слаби?“ Конкретен отговор не може да получим. Остава върху това да мислят ръководителите на футбола в две дружества, треньорите и самите играчи. За тях се открива възможност да отговорят още на 29 т. м. при срещите-реванш Пловдив и във Враца...

В Загреб мачът започна с дузпи. Мрежата на Тасев е намерена след удар на Миликович от близката точка. Снимка: Радислав МИЛДЕНОВИЧ

От тебе се окачва повече, Петър Жеков...

В НАЧАЛОТО НА ПЪТЯ

В големия футболен ден — 15 септември — най-добрите клубни отбори от континента поеха по многомесечния път на европейските турнири. А кой токога ще върви по него — това е вече друг въпрос...

Особени изненади нямаше. Въпреки нееднаквата класа на отборите в този първи кръг броят на изразителните резултати е сравнително малък. Рекордни за деня победи с по 8:0 постигнаха „Фейенорд“ (Хол) срещу „Олимпикос“ (Кипър) в турнира за шампионите и „Челси“ (Анг) срещу „Ошараж“ (Люкс) в турнира на носителите на купи. Девет гола (наднах в двубоя „Комло“ (Унг) — „Цървена звезда“ (Юг) 2:7 и това е без съмнение най-интересният измекту няколко десетки резултати, направено отчаящо за унгарския представител в турнира на носителите на купи.

Да се правят по-задълбочени изводи сега, в самото начало на турнирите, е най-малкото прибрзано, ако не и съвсем неуместно. Затова нека насочим вниманието си другаде: да видим как изиграха първите си мачове отборите-шампиони на ония страни, които са или ще бъдат наши противници тая година в европейския шампионат и по-нататък в квалификациите за световно първенство. Нали тъкмо тия отбори са основни доставчици на националните състави...

В тая връзка най-интересен за нас двубоят „Марсилия“ (Фр) — „Гурник“ (Пол) 2:1. Миньорите от Лабже се оказаха труден противник а френския шампион. Отлично груираната им отбрана, в която особено се открояваше Горгон, се справи добре с непрекъснатия натиск на гърлицкия отбор. А когато французите все пак успяваха да я преодолеят, се намесваше поелдната преграда — вратарят Гомола, който има не чудесен ден и бе обсипан с комплименти от френските комментатори. Извършването на Любански в строя вед излекуването на травмата му бе знаменувано с гол (поляците първи откриха резултата), но за отбелязването му заслуги има не толкова трелецът, колкото дребничкият контруктор Шолтишик, в много добра юрма тая есен, който предложи на артинора си идеален пас при една онтраатака.

В марсилската защита сега играят рима титуляри на „петлите“: врата-

рят Карюс, „метачът“ Боскине и „стоперът“ Нови. Те проявиха задоволителна стабилност във взаимодействиите с останалите и това дава известни надежди на французите за реванша, но все пак истинската им проверка ще бъде в Забже. Сред нападателите на „Марсилия“ отново се открояваха шведът Магнусон и югославиянинът Скоблар, много акти вен бе и Грес, автор на победния гол. Той заедно с диспечера Бонел вероятно ще бъде включен в сметките на селекционера Жорж Булон за следващите мачове на националния отбор.

„Бенфика“ гостува на австрийския шампион „Вакер“ (Инсбрук) и изнесе един показен мач срещу противник, който не можем да смятаме за слаб. Португалците и специално лидерът на нападението им Еузебио по казаха подобрена форма, което още веднъж потвърждава движението на „Бенфика“ по възходяща линия през тая година. Естествено това не може да не се отрази върху настроението и оптимизма на португалците относно бъдещето на националния им отбор, още повече че най-добра оценка заслужиха тъкмо младите национални играчи на „Бенфика“ — за щитниците да Силва, Адолфо и нападателят Нене. Но победният резултат от 4:0 все пак не отразява действителното съотношение на силите: два от тия 4 гола бяха отбелязани само за 50 секунди в хода на 84 мин, след детински грешки на австрийската защита.

Позицията на „Аякс“ относно междуконтиненталния финал с уругвайския „Насионал“ породиха мнение, че тая есен холандският клуб, носител на купата на европейските шампиони, не е в добро състояние. След победата на „Аякс“ с 2:0 срещу „Динамо“ (Дрезден) самите комментатори от ГДР не се поколебаха да признаят, че има огромна разлика в класата между двата отбора, и разсяха съмненията около спортната форма на холандския клуб. В този мач резултатът можеше да бъде много по-голям, ако след почивката „Аякс“ не бе изоставил фланговите си набези, с което улесни задачата на германските защитници. Но все пак с играта си Кройф, Ван Дайк, Хаан, Мюрен, Неекенс и другите още веднъж доказаха, че успехите на холандския клубен футбол все-сем не са случайни.

Иван ЖЕЧЕВ

Един от бомбените удари на Граса във вратата на австрийците (из мача Вакер — Бенфика)

48 кг ИСОВ

57 кг ХАЛИЛОВ

68 кг ЗАШЕВ

71 кг ПАВЛОВ

82 кг АБИЛОВ

90 кг АХМЕДОВ

до 100 кг РАЙМОВ

тр. св. ст. Т. ГЪЛЪБОВ

48 кг ИВАНОВ

52 кг ПЕТКОВ

68 кг ЧИФУДОВ

74 кг КОЛЕВ

82 кг ИВАНОВ

до 100 кг ИГНАТОВ

тр. кл. ст. Б. ДОРОСИЕ

ПАК СМЕ НАЙ-СИЛНИ НА БАЛКАНИТЕ! България — първа и в двата стила с 13 титли

СКОПИЕ, 20 септември, по телефона от нашия пратеник Веселин ЛЕСИНГЕРОВ

Те тръгнаха за IV балканиада по свободна и класическа борба в Скопие без гръмки изявления и предварителни обещания, като истински мъже, като хора на делото, като... борци. При изпращането председателят на Българската федерация по борба Райко Петров им каза:
— На добър път, момчета! И помнете, че преди три години в Скопие представителният ни мъжки отбор по свободна борба стана европейски шампион...

15 ПЪТИ „МИЛА РОДИНО“!

Събота, 18 септември, бе последният ден на балканиада. Един след друг на почетната стълбичка за награждаване се качваха победителите, тия, които бяха най-достойни за балканските титли. И през няколко минути в закритата спортна зала „Работнички“ прозвучаваше „Мила родино“: 15 пъти издигаха родния трибагреник в чест на победите на 13-те млади борци — 7 от свободния, 6 от класическия стил — и да пъти за отборните победи. Довчерашни юноши (регламентът допускаше до участие състезатели не по-възрастни от 22 години), по лицата им сияеше усмивката на силните, усмивката на дръзновените, на представителите на страна — ведуша сила в световната борба. Върху гърдите на нашите юначни младежи искряха златните медали — символи на високо майсторство и устрем. В ръцете на старши треньора Тодор Гълъбов (свободен стил) и Бобе Доросиев (класически стил) блеснаха купите, които организаторите бяха определили да станат притежание на най-добрите отбори в състезанието. Българският триумф бе пълен — запазихме си челната позиция от миналогодешната балканиада в Бургас. В двата стила потвърдихме отново, че сме най-силни на Балканите!

20-ТЕ В ХОДА НА СЪСТЕЗАНИЕТО

СВОБОДЕН СТИЛ: 48 кг — Хасан Исов бе една от най-убедителните ни единици! Правеше на тепиха онова, което пожелаеше, превъзходжайки с цяла класа своите съперници Авджис (Г), Ятаган (Р) и Николов (Ю); 52 кг — Янко Стефанов се задоволи с бронзов медал, след като загуби от световния юношески шампион от Токио турчина Бак и Буту (Р); 57 кг — Ибрахим Халилов се бори изобретателно, като стартира с тук срещу силния румънец Моц; 62 кг — изненадваща бе загубата с цюзния Каракаш (Т). По-нататък нашият борец тук на Желязко Бонков още в началото от амбицията в своето малодушие и единствен (от двата

ни отбора!) не взе медал; 68 кг — Людмил Зашев се представи добре, игра свежо и агресивно. В крайна сметка той раздели първото място с турчина Гюлачъ; 74 кг — Янчо Павлов методично обработваше противниците си в устрема към златото. Безспорно нашият борец в спортно-техническо отношение стоеше над тях, въпреки че победите му бяха разнолики: две по точки, една с явно превъзходство и една с туш; 82 кг — Исмаил Абилов заслужено стана пръв след спокойни борби, в които вложи не само амбиция, но и тактическо умение; 90 кг — Синът на прославения в миналото наш борец Лютов Ахмедов — Шукри раздели златния медал с Ючлу (Т), след като направи равна среща с него; 100 кг — Али Раймов не остави съмнение в своето превъзходство — с двата си туша и победата по точки заслужено грабна златния медал; над 100 кг — след загубата с туш от Симон (Р) нашият Боян Боев атакува с успех второто място.

КЛАСИЧЕСКИ СТИЛ: 48 кг — Павел Иванов бе един от героите на тази балканиада: срещу Гайличкан (Т) той на два пъти допусна съперникът да поведе в точките, но успя в крайна сметка да постигне победата, което го направи балкански шампион; 52 кг — пловдивчанинът Георги Петков стана първи носител на златен медал на балканиада, като в първия кръг победи с явно превъзходство Матаруга (Ю), а след това румънеца Радут с туш; 57 кг — Никола Георгиев се задоволи с третото място. Той допусна да бъде надигран от Ботила (Р); 62 кг — Юри Попов се представи под очакванията, не бе боец докрай, класира се едва трети; 68 кг — Биньо Чифудов изпревари съперниците си, надигравайки ги тактически. С равния резултат срещу Перекович (Ю) и с 2 и половина наказателни точки Чифудов стана шампион; 74 кг — Иван Колев успя да намери път към титлата, побеждавайки с туш Табачки (Ю); 82 кг — Димитър Иванов бе безапелационен! Той просто прегази съперниците си... Наистина това бе може би най-силният борец на балканиада сред „класиците“; 90 кг — Илия Христов стана втори след загуба от румънеца Маней; 100 кг — Световният юношески шампион от Токио Христо Игнатов не се церемонеше с никого. След трите му срещи в протоколите бяха вписани три победи: две по точки и една с туш; над 100 кг — Тук пръв стана румънецът Долипски, който на финала победи значително по-лекия от него Емил Манолов, който спечели сребърния медал.

Отборно класиране: свободен стил — БЪЛГАРИЯ 42 т., Румъния 35, Турция 29; **класически стил — БЪЛГАРИЯ** 44 т., Румъния 39 т., Югославия 31.

Нашите млади ездачи-юношите станаха балкански шампиони в Белград, като спечелиха отборната победа в конкур-ипик. На конете (от ляво на дясно) П. Янков, О. Горанов, М. Спасов и Л. Георгиев. До тях треньорът Р. Фратев.

Снимка: Телефото ТАНИЮГ—БТА

СТАРТ

ЗАБАВНИ МИНУТИ

7 ДНИ СПОРТ

ФУТБОЛ: За европейското първенство Унгария — България — младежи и „А“ отбори на 25 в Будапеща.

Северна „Б“ РФГ — седми кръг на 26 от 16 ч.

Академик — Кърпачев
Раковски — А. Къччев
Локомотив ГО — Метадург

Чавдар — Лудогорец
Септ. слава — Доростол

Волов — Добруджа

Дунав — Светкавица

Локомотив РС — Левски

Бдин — Локомотив Мз

Южна „Б“ РФГ — седми кръг на 26 от 16 ч.

Родопс — Сливен

Велбъжд — Марица Пз

Димитровград — Яворов

Миньор — Торпедо

Марица Пд — Балкан

Перник — Арда

Ботев — Локомотив

Канев — Сл. герой

Пирин — Горубсо

ЛЕКА АТЛЕТИКА: Традиционният шампионат на в. „Народен спорт“ и републиканско младежко първенство на 25 и 26 в Пазарджик.

КОЛОЕЗДЕНЕ: 21-та международна обиколка на България от 23 т. м. до 3 октомври.

ВДИГАНЕ ТЕЖЕСТИ: Световното първенство продължава до 26 в Лима (Перу).

ВОЛЕЙБОЛ: Европейско първенство за мъже и жени от 23 т. м. до 1 октомври в Италия.

ТЕНИС: Международен турнир „Златни пясъци“ от 21 до 26 във Варна.

МИНИ СЛУЧКИ

КРАСИВИ, НО НЕЩАСТНИ

Олимпийският шампион на дълъг скок от Токио Лин Дейвис бид избран за най-красивия лекоатлет на европейското първенство в Хелзинки. На второ място се класира италианският състезател на троен скок Джузепе Джентиле. Изборът направил атлетки от няколко страни, но едва ли този „успех“ е компенсирал неудачното им представяне по време на състезанията.

ДОЛАРОВАТА КРИЗА И ОЛИМПИЙСКИТЕ ИГРИ

Организаторите на зимните олимпийски игри, които ще се състоят след 4 месеца в Сапоро, са обезпокоени сериозно от кризата на долара. Това безпокойство идва оттам, че всички договори за телевизионни предавания предвиждат заплащане в долари. Организаторите се страхуват, че поради нестабилността на курса ще изгубят 555 000 долара от общата сума на сключените договори с най-големите телевизионни компании на стойност 8 500 000 долара.

ПОДВЕЛ ГО...

Английският журналист Джим Коут от все сърце пожелал на Д. Бедфорд победи на европейското първенство по лека атлетика в Хелзинки. Това не било само от патриотизъм. Коут писал книга за своя известен съотечественик и обявил, че ще я издаде веднага след като Бедфорд спечели титлата европейски шампион, в което той не се съмнявал.

Дали след неуспеха на своя герой в Хелзинки Коут ще чака следващото европейско първенство или се надява на олимпийските игри?

15 000 КОРТА СА МАЛКО

Австралийската преса алармира, че тенис-спортът губи популярност в Австралия. Според мнението на печата причините са, че младите тенисисти „не могат да се вдъхновяват“ от големите майстори, които играят непрекъснато на турнири в чужбина, а също и преустановяване строителството на кортове поради поскъпване на земята. Независимо от това в Австралийската федерация по тенис са картотекирани 400 000 състезателя, които редовно участват в различни турнири. В тази цифра не влизат учащите се, за които тенистът е задължителна учебна дисциплина. Освен това на зеления континент има 15 000 корта.

За европейските условия това са учудващи цифри, но в Австралия се тревожат, поради което е създадена специална комисия, която има задача да изработи план „за възраждането на тенис-спорта“.

«БИБОН МЕ ВДИГНА С РЪКА»

Мнозина трудно си представят как е възможно човек да вдигне над главата си тежест, надхвърляща 230 кг. Но съветският богатыр Василий Алексеев вече достатъчно ярко ни доказа как става това. Токущо до нас започнаха да пристигат новините от далечно Перу, където се провежда световното първенство по вдигане на тежести. Както винаги с най-голям интерес от всички се очаква последната категория, където Алексеев и неговите конкуренти ще се помъчат да повдигнат още малко „тавана“ на човешките възможности. Интересно е в тези дни да хвърлим и бегъл поглед назад, към онези времена, когато хората, макар и без да устройват такива грандиозни световни първенства, все пак са търсели с интерес най-силните помежду си.

Древността ни е оставила един ням, но верен свидетел за физическите възможности на човека. (Но да не забравяме, че те са свързани неминимумо с техниката и качеството на уреда). Археолозите намерили в Гърция камък, тежащ 143 кг, на който било написано: „Бибон ме вдигна над главата си с една ръка.“ Твърди се, че неговият сънародник Евмаст откъсал от зе-

мята каменен блок, тежък 480 кг.

В края на миналия век интересът към тежката атлетика нараснал неимоверно много. В 1891 г. немецът Ф. Мюлер с псевдоним Евгений Сандов повдигнал с една ръка 114,5 кг. По време на този рекорден опит неговото собствено тегло било 78 кг.

В 1893 г. Джеймс Уолтър Кенеди (фиг. 1) в Ню Йорк отлепил от пода желязно ядро с фантастичната тежест 599 кг!

Сега такива състезания не се правят, но можем да направим известно сравнение с резултатите на полиция от Отава Луи Сир. С една ръка той повдигнал 115 кг, с две изтласкавал 154,5 кг и повдигнал на плещите си от стойка „жива тежест“ — платформа с 14 мъже на нея с общо тегло повече от тон (фиг. 2).

Първият руски атлет, световен рекордьор (115,4 кг с една ръка) бил Георг Хакеншмидт.

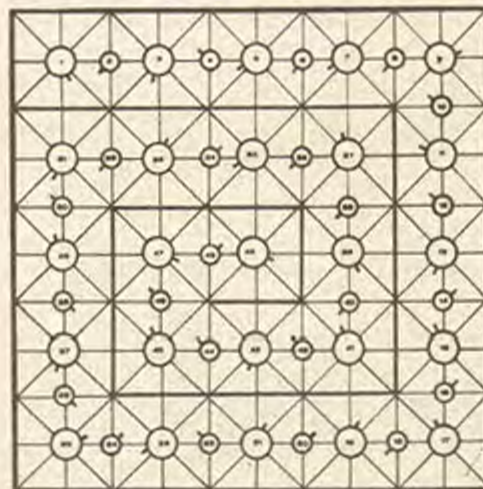
И жените не останали настрана от този спорт. Австрийката Кети Сандвина изтласкала щанга от 120 кг през 1908 г. В цирка тя пренасяла на плещите си подиум с целия оркестър. С това тя се занимавала цели 30 години.

КРЪСТОСЛОВИЦА

ПО ПОСОКА НА ЧАСОВНИКОВАТА СТРЕЛКА

1. Студентско физкультурно дружество 2. Известен френски спор, троен олимпийски победител 3. Наша състезателка по парашутизъм 4. Наш шахматист 5. Основни понятия и умения в определена дисциплина 6. Вид изкуство, включващо акробатика, дресура и др. 7. Името на наш млад лекоатлет — скок на височина 8. Мярка за дължина (мн. ч.) 9. Бразилски футболист — сега играе в Италия 10. Автомобилно състезание 11. Наша волейболистка от Академик (СФ) 12. Удар от въздуха във футбола 13. Известна наша лекоатлетка 14. Съоръжение за посрещане на победители 15. Марка часовници и хронометри 16. Името на бивш световен шампион по бокс 17. Английски футболен отбор 18. Италиански футболен отбор 19. Известна наша баскетболистка 20. Уред в художествената гимнастика 21. Най-добрият волейболист в Европа за 1970 год. 22. Името на прочут австрийски спортист 23. Вид спорт 24. Част от спортна игра с определено времетрае 25. Футболист от Локомотив 26. Отбиване на удар при фехтовката 27. Ставна връзка, сухожилие 28. Съоръжение при тенис на маса 29. Наш лекоатлет 30. Памучна материя 31. Името на наша лекоатлетка 32. Името на светска състезателка по бързо пързаляне с кънки 33. Най-големият стадион в света 34. Италиански футболист от близкото минало 35. Английски футболист от близкото минало 36. Моторни летателни машини 37. Най-прочутият футболист в света 38. Градът домакин на европейското първенство по лека атлетика през 1966 год. 39. Латиноамериканска държава 40. Футболист от националния отбор на СССР 41. Името на наш шахматист 42. Наш футболист, вратар на Дунав (РС) 43. Салон за спортни състезания 44. Известна светска лекоатлетка — скок на височина 45. Кула, скиорски те състезания за които се провеждат в Юндола 46. Известен съветски футболист 47. Френски футболен отбор 48. Село във Варненски окръг с отбор, играл в „Б“ РФГ.

Съставил: Илия ИЛИЕВ

ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦАТА ОТ БРОЙ 15

Водоравно: 2. Сал 4. Дунав 6. Радлов 8. Рома 9. Олек 11. Роман 12. Велик (Капсълов) 14. АИБА 15. Инес 16. Ленин 19. Денев 21. Нове 22. Енос 23. Василев 25. Нинев 26. Нин
Отъсно: 1. Кану 2. Сулав 3. Лалов 4. Дама 5. Воле 6. Романов 7. Велинов 8. Робен 10. Хинес 11. Рид 13. КЕВ 17. Иван (Димитров) 18. Ненси 19. Делон 20. Енев 24. Инис.

НАБЛЮДАТЕЛНИ ЛИ СТЕ?

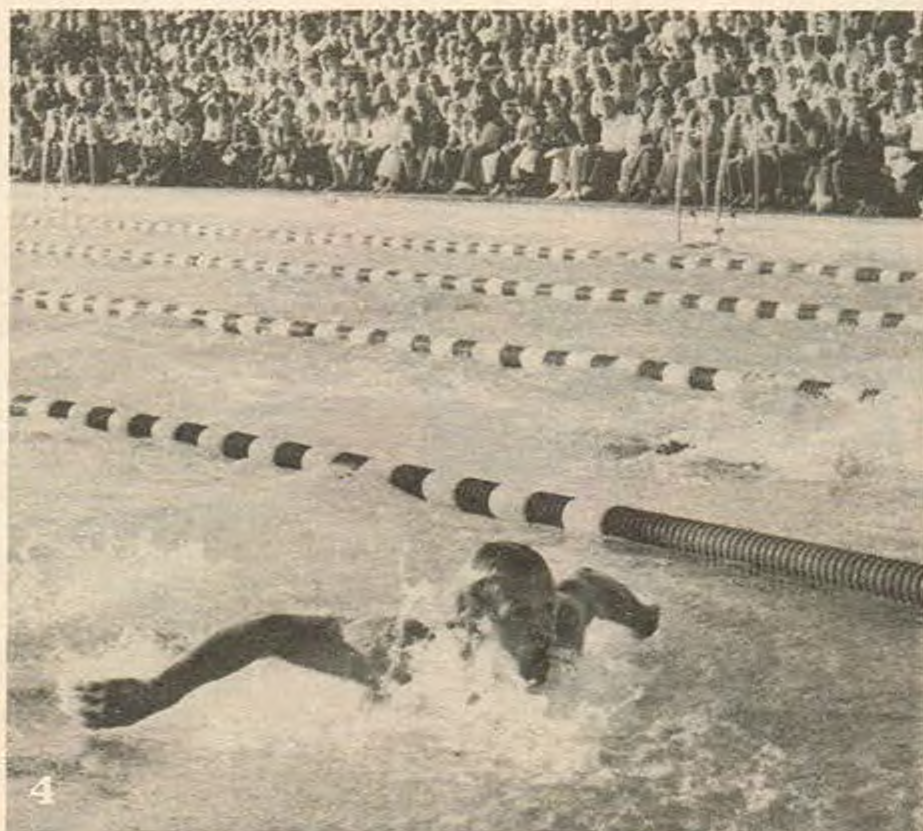

Постарайте се да откриете онези 8 пункта, в които двете на пръв поглед еднакви рисунки се отличават.

Екран

Нашето Черно море гостоприемно посрещна ветроходците от балканските страни.

1 Голяма сензация на скоростния автомобилен пробег за Голямата награда на Италия в Монца, валиден за световно първенство, предизвика победа на англичанина Питър Гетин с машина БРМ. Той победи считаните за фаворити Стюарт и Сиверт.

2 На европейското първенство по стрелба в ГДР 31-годишният съветски стрелец Борис Йермаков спечели титлата на прецизна стрелба с пистолет с 565 т., следван от световния шампион Харалд Волмар (ГДР) — 562 т.

3 Наследниците на Еди Меркс — световните шампиони на 100 км отборно (аматьори) от ляво на дясно: белгийците Херманс, Ван Соте, Феайдт и Ван дер Линден.

4 Ханс Фаснахт (ГФР) в отличен стил подобрява световния рекорд на 200 м бъртерфлай с време 2.03,3 мин.

СТАРТ

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК
СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“,
СОФИЯ

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ЛЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митко ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ.

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев“ 20121